

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERDWENEN HANDTEKENING

N° 2593

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De verdwenen handtekening

HOOFDSTUK I

HET DOOPCEEL VAN TWEE SCHAVUITEN

Het was reeds twee maanden geleden, dat John Raffles, alias Lord Edward Lister in gezelschap van zijn vriend Charles Brand zijn intocht weer had gedaan in de Engelse hoofdstad, waar zij hun woning, in de Cromwellstreet, als naar gewoonte hadden betrokken.

Ofschoon de gentleman-inbreker in die tijd weinig of geen avonturen beleefd had, was zijn tijd toch dermate in beslag genomen geweest, dat hij geen tijd had zijn belofte, om Miss Violet Higgins, het meisje, waarmede hij in het badplaatsje aan de Riviera had kennis gemaakt, weer eens op te zoeken, te kunnen nakomen.

Op een zekere avond zat Raffles in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen met zijn vriend Brand in het clublokaal van de Windsorclub aan een hoektafeltje met nog twee andere heren

kaart te spelen.

Er stond een grote schemerlamp, in de hoek bij het tafeltje en wierp overvloedig licht over de heren, die er om heen zaten.

Scherp staken de trekken der spelers af tegen de donkere lambrisering. Er was slechts één clubbediende aanwezig, die onhoorbaar een tweede speeltafeltje in een andere hoek gereed maakte.

Tegen middernacht werd het spel aan het tafeltje, waaraan Brand en Raffles gezeten hadden, afgebroken en de spelers verwijderden zich, om in de hal hun overjassen aan te trekken.

Was het verschil tussen de spelers in de zaal weinig opvallend geweest, in de vestibule kwam dit beter uit.

Raffles en zijn vriend staken sterk af tegen hun partners, die, nu zij in de hel

verlichte hal stonden, er lang zo gunstig niet uitzagen.

Daar beneden gekomen, wendde Lord Lister zich om, evenals zijn vriend Brand en reikte de hand ten afscheid aan de twee anderen.

— Adieu, Mr Van Brixen, tot ziens, Monsieur Fournier, klonk hun stem. Handen werden gedrukt en de grote glasdeuren werden opengezwaid om hen doorgang te verlenen.

Naast het trottoir stond een grote, donker blauwe auto geparkeerd met een reusachtige chauffeur achter het stuurrad.

Toen het portier achter Raffles en zijn vriend dichtklapte, zei Raffles tot zijn metgezel:

— Dat gebeurt me niet meer. Ik ben er nu ingevlogen, maar een volgende keer, neem ik de benen.

— Ja, Edward, gelijk heb je; ik vind ze ook beiden onaangename mensen.

— Ik ook Charles, zei Raffles, ik kan je wel vertellen, dat als ik hier geweest was, ik er voor gezorgd zou hebben, dat ze gedebaloteerd waren.

— Wat zijn het eigenlijk voor lui, Edward? vroeg Brand. Ik bedoel, weet je ook of ze zaken doen, of op welke manier ze anders aan hun geld zijn gekomen, want ze schijnen nogal ruim bij kas te zijn.

— Ik weet het niet, Charles, zei Raffles, maar dat kunnen we gauw genoeg te weten komen. We zullen, als we straks thuis komen, ons register eens opslaan. Als er iets niet in de haak mocht zijn, nu, dan zijn ze nog niet van me af.

Brand keek zijn vriend eens van terzijde aan, glimlachte en zei:

— Ik twijfel er geen ogenblik aan, Edward.

Toen de auto voor de deur van het huis in de Cromwellstreet stopte, stegen zij uit en gingen zij naar binnen, nadat door Gaston, hun oude kamerdienaar, de deur geopend was.

De vestibule was met donker eikenhout beschooten. Er stond een fraaie rustbank, stoelen en tafels, terwijl een haard aan een der wanden, waaromheen enige fauteuils stonden, een ge-

zellig zitje bood.

Boven op de eerste etage was een kamer, waar de twee vrienden gewoon waren te zitten als zij werkten.

Dit vertrek was volstrekt niet slordig. Integendeel. Het was er zo mogelijk nog ordelijker en netter dan elders. Het was eenvoudig gemeubileerd, half als werk-, half als herenkamer.

Aan de wanden stonden grote boekenkasten. Een grote haard stond in het midden van een der wanden, terwijl een laag rond tafeltje met een paar clubfauteuils daar een intiem zitje bood.

Verder stond in het midden van de kamer een langwerpige, eikenhouten tafel, waarop een aantal boeken waren gerangschikt tussen een paar, fraai bewerkte boekensteuners, en ten slotte twee grote bureaux-ministres, met elk een boekenmolen daar vlak naast.

Aan deze lessenaars waren de vrienden gewoon te werken.

Raffles, die hier onder de naam Lord William Aberdeen woonde, had het vaak zeer druk. Hij stond algemeen bekend als een groot filantroop en het gebeurde maar zelden of nooit, dat een of andere instelling van liefdadigheid zijn hulp te vergeefs inriep.

Een kort onderzoek was hem steeds voldoende en wanneer hem gebleken was, dat de gevraagde hulp nodig was, dan werd het onderzoek binnen enkele dagen gevolgd door een gift in geld, dat de begunstigde er gewoonlijk voor geruime tijd, bovenop hielp.

Deze werkzaamheid als filantroop bracht natuurlijk de nodige administratieve rompslomp mee, maar er viel nog ander werk te verrichten ook. Er moest ook gezorgd worden, dat het kapitaal van Lord Aberdeen door deze vele en grote giften niet uitgeput raakte.

Dat het kapitaal van Lord William Aberdeen niet oprakte, daar zorgde Raffles voor. En daar deze twee één waren, kan men zich voorstellen, dat aan de lessenaars vaak heel hard gewerkt werd.

Er viel echter nog ander werk te verrichten. Was de arbeid aan de schrijftafels, die voorbereidende werkzaamheden konden worden genoemd, afgelopen,

dan werd overgegaan tot het praktische gedeelte en dat was van niet mindere omvang.

Dan trokken de twee vrienden er op uit, om onder een zeker gedeelte van de bevolking angst en schrik te verspreiden, daar Raffles dan optrad als een soort Deus ex machina, die de brandkasten van hen, die nooit iets voor hun arme, misdeelde evenmensen over hadden, met verbluffend gemak opende en er uitnam, zoveel als hij nodig oordeelde, om dat te geven aan hen, die zijn hulp hadden ingeroepen.

Raffles, alias Lord Lister, die er een wetboek voor zich zelf op na hield, waarin slechts één artikel was geschreven, met één woord, het veelzeggende: RECHTVAARDIGHEID, plaatste zich door deze daden buiten de wet en kwam herhaaldelijk in botsing met de politie.

Vooraf had hij zich één man tot vijand gemaakt, namelijk de hoofdinspecteur Phileas Baxter van Scotland Yard, een niet onbekwaam detective, die het nochtans jammerlijk moest afleggen tegen het genie van Raffles, die voor hem in de loop der jaren een ware nachtmerrie was geworden.

Nog nooit was het de hoofdinspecteur gelukt de hand te leggen op deze man, die bovendien herhaaldelijk de spot met hem dreef, waardoor hij de bijnaam de Grote Onbekende had gekregen.

De werkzaamheden van Lord Aberdeen waren dus niet gering. In de eerste plaats moest de Grote Onbekende er voor zorgen de Onbekende te blijven en dus zorgvuldig elk contact met Scotland Yard te vermijden, en verder had hij steeds te zorgen voorzien te zijn van de nieuwste uitvindingen op inbraakgebied, welke hem in staat stelden zijn werk te kunnen blijven uitoefenen, ten spijte van de nieuwste uitvindingen der brandkastfabrikanten. Dan had hij nog een uitgebreid personen- en zakenregister bij te houden, waarin de gegevens stonden, welke hij nodig had om te weten waar hij de bronnen van inkomsten voor zijn liefdadigheidswerk kon vinden.

In het een en ander werd hij trouw bijgestaan door zijn vriend Charles Brand, die zijn factotum kon worden genoemd en die het reeds zeer ver gebracht had in de geheimen van het vak. Hij werd slechts door een zekere nervositeit verhinderd het daarin even ver te brengen als zijn vriend, wiens koelbloedigheid spreekwoordelijk was, een eigenschap, waaraan hij het in hoofdzaak te danken had, dat nog nooit de politie de hand op hem had kunnen leggen.

Onmiddellijk nadat de vrienden thuis waren gekomen en zich ontdaan hadden van hun overjas, waren zij naar hun werkkamer gegaan, hadden een gemakkelijk zittend huissasje aangeschoten, om vervolgens een sigaret op te steken, dat de laatste en noodzakelijkste voorbereiding voor hun werkzaamheden scheen te zijn.

Het duurde niet lang of van de brede planken aan de wand van achter de donkergroene gordijnen, hadden zij elk een der keurig gerangschikte mappen genomen, om daarin na te zoeken wat zij weten wilden.

Op een bloknoet naast hen maakten zij nu en dan aantekeningen.

Terwijl zij hiermede bezig waren, kwam Gaston, de oude kamerdienaar op een dienblad twee glazen cognac brengen, hetgeen de avonddrink der vrienden scheen te zijn.

Na een half uur waren zij blijkbaar bijna gelijktijdig met hun werk gereed.

Raffles keek het eerst op en nam een teug uit zijn glas.

Brand schreef nog een paar minuten door, schoof toen zijn papieren bijeen en keek zijn vriend aan.

Deze ving die blik op en beide keken elkaar door half toegeknepen ogen aan.

Dit scheen zoveel zeggend te zijn, dat beiden tegelijkertijd het hoofd begonnen te schudden.

Toen begon Raffles zacht tussen zijn tanden te fluiten.

— Daar zullen we onze handen vol aan hebben, zei Raffles sindelijk.

— Dat geloof ik ook, antwoordde Brand, ten minste als hetgeen jij hebt gevonden niet beter is dan wat op mijn aantekeningen staat.

— Mij is gebleken, zei Raffles, dat die twee lui bij elkaar horen en blijkbaar niet veel goeds in hun schild voeren. Wat dat precies is, weet ik nog niet, maar dat kom ik ook wel te weten. In ieder geval staan zij met elkaar in verbinding en dat maakt een onderzoek altijd gemakkelijk.

Uit mijn aantekeningen blijkt, dat Mr Van Brixen een Amerikaan is, ten minste hij is in dat land geboren, maar het schijnt dat zijn ouders van Belgische of Nederlandse nationaliteit waren. Hij is naar Engeland gekomen, waar hij tamelijk kalm en eenvoudig heeft geleefd tot hij in aanraking kwam met Monsieur Fournier, een Fransman, geboren in Canada, die zich ook in Engeland heeft gevestigd.

Nadat zij met elkaar in aanraking kwamen hebben hun zaken een grote vlucht genomen, want ofschoon niet bekend is geworden waarin zij handel drijven, konden zij aanzienlijke verbeteringen aanbrengen in hun levensstandaard.

Tot zover is alles in orde, maar daarna wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van enige verdachte feiten. Van Brixen, die weduwnaar is, wordt dikwijls in gezelschap gezien van jonge dames, die hij van de trein haalt of er heen brengt, terwijl tevens is geconstateerd, dat, ofschoon hij met die jonge dames op zeer vertrouwelijke voet schijnt te staan er nooit een hunner bij hem aan huis komt.

Hij reist dikwijls met ze naar het vasteland van Europa en keert met een hunner in Engeland terug. Telkens als men dit gezien heeft, neemt men hem waar in gezelschap van Fournier. Daarna valt steeds een verbetering in de financiële positie van de man te bespeuren.

Tot zover mijn aantekeningen. Wat heb jij van Fournier, Charles?

— Mijn aantekeningen zijn bijna gelijkkluidend aan die van jou, Edward, antwoordde Brand. Ook Fournier, die

ongehuwd is, wordt vaak gezien in damesgezelschap op stations, op boten en andere reisgelegenheden, terwijl hij er zeer goed schijnt bij te zitten.

— Wat zouden zij uitvoeren?

— Ik weet het niet, Charles, luidde het antwoord, maar ik vrees niet veel goeds.

Brand keek zijn vriend een ogenblik aandachtig aan en alsof Raffles een onuitgesproken vraag in de ogen van zijn vriend las, knikte hij ernstig met het hoofd.

— Je wilt toch niet zeggen, dat... begon Brand.

— Ja, dat wil ik wel, Charles, hernam Raffles. Het spijt me dat ik het zeggen moet, maar ik heb bijna de vaste overtuiging, dat we met een paar handelaars in blanke slavinnen te doen hebben.

— Verschrikkelijk, zei Brand. Ik dacht dat dat kwaad zo goed als de kop was ingedrukt.

Raffles schudde het hoofd.

— Het lijkt er niet op, amice, zei hij, een sigaret opstekend, het lijkt er niet op. Die handel floreert zelfs en het schijnt wel, dat hoe meer moeilijkheden er aan dat schandelijk bedrijf in de weg wordt gelegd, hoe meer er aan verdiend wordt, want hoe meer mensen zich er aan wagen.

Ofschoon ik de overtuiging heb, dat die mannen zich met die handel inlaten, want, nu ik alles eens goed naga, heb ik verschillende dingen gezien en gehoord, die mij in deze mening versterken, wil ik toch nog eens een grondig onderzoek instellen en daarbij kan je mij prachtig van dienst zijn.

— Uitstekend, Edward, antwoordde Brand, daar ben ik voor te vinden. Hoe meer ik van dat ongedierte kan opruimen, hoe liever ik het heb, zeg maar wat ik doen moet.

Brand begaf zich nu naar Raffles, trok een stoel bij de zijne en weldra waren de twee vrienden in een ernstig fluisterend gesprek gewikkeld, dat wel een half uur duurde, zodat zij pas om half twee 's nachts hun respectieve slaapkamers konden opzoeken, om daar, na een welbestede dag, van een gezonde nachtrust te gaan genieten.

HOOFDSTUK II

GEHEIMEN EN BEKENTENISSEN

In Goldhawke Road, een brede straat in het West End van Londen, stond een huis dat sterk afstak bij de overige huizen in de nabijheid.

De meeste dezer huizen waren moderne gebouwen, zogenaamde flat woningen, welke het beste te vergelijken zijn bij bovenhuizen, maar dan op veel grotere, royalere schaal.

De meeste dezer huizen zijn zo gebouwd, dat elke verdieping een reeks vertrekken bevat, welke zeer comfortabel zijn ingericht en die de bewoner gelegenheid verschaffen daar zeer luxueus te wonen, terwijl de onkosten beduidend geringer zijn dan wanneer men een geheel huis bewoont.

Te midden dezer flatwoningen stond, geheel apart, omringd door een grote tuin, zodat het 's zomers bijna geheel schuilging in een zee van groen en bloemen, een tamelijk laag huis, dat, daar het geheel met klimplanten was bedekt, de indruk maakte van een buitenhuis of villa. Het was lang niet nieuw en scheen ook niet biezonder goed onderhouden te zijn, niet zozeer wegens gebrek aan geld, maar meer uit zorgeloosheid of wegens gebrek aan de nodige bouwkundige kennis. Elk architect of bouwkundige zou het zeer zeker opgevallen zijn, dat de muren onder de klimplanten er zeer verdacht uitzagen en hij zou, wanneer hij daarover wat te zeggen had gehad, zeker het bevel hebben gegeven, dat deze planten er af moesten om de muren aan een grondige reparatie te onderwerpen.

Het scheen echter, dat niemand zich over de mindere of meerdere bouwvaligheid van het huis bekommerde en het stond daar vreemd, en wel wat roman-

tisch te midden van die andere, moderne gebouwen, die zeer zeker sterker en degelijker waren, maar lang zo'n romantisch aspect niet opleverden.

De eigenaar was Van Brixen, die meer dan tien jaar geleden het huis had gekocht. Het had de man heel wat moeite gekost om te worden toegelaten tot de goede gezelschapskringen, daar men allerlei vreemde dingen fluisterde omtrent het verkrijgen van zijn geweldige rijkdom.

Ten slotte had toch het geld gezegevierd over alle mogelijke vooroordelen.

Nu straalden, tot aan het dak, alle vensters in de heldere glans van licht en de nieuwsgierigen, die gelokt door de tonen van de muziek voor het hek bleven staan, konden in de ruime vertrekken van het parterre-gedeelte de feestelijk uitgedoste gasten zich zien bewegen.

De eigenaar had een groot gezelschap uitgenodigd en allen waren gaarne gekomen, want men wist, dat Van Brixen steeds uitmuntend zorgde voor de gezelligheid van zijn gasten.

Op deze dag had de heer des huizes, meer nog dan gewoonlijk, alles in het werk gesteld om het feest te doen slagen, want hij wilde de verloving van zijn dochter Annette met een handelsvriend, Monsieur Joseph Fournier, een Fransman van geboorte, vieren.

De bruidegom was jaren geleden in Londen komen wonen en had in deze stad tot dusverre een vrolijk jonggezellenleven geleid.

Hij was in kennis gekomen met Van Brixen en het bleek, dat zij samen zaken deden. Hierdoor was hij nu en dan bij

zijn zakenvriend aan huis gekomen, had daar diens dochter ontmoet, een lief meisje van werkelijk knap uiterlijk, had blijkbaar liefde voor haar opgevat en daar hij weldra er achter kwam, dat het moederlijk erfdeel, want Mevrouw Van Brixen was reeds jaren geleden gestorven, niet onaanzienlijk was, had hij spoedig plannen gemaakt om met haar in het huwelijk te treden.

Nog niet zo lang geleden had hij zich met zijn aanstaande schoonvader als lid laten voorhangen in de Windsorclub, waar hij na enige maanden als lid was toegelaten, iets dat waarschijnlijk niet het geval zou zijn geweest, wanneer Lord William Aberdeen, de vice-president van de club, aanwezig was geweest.

Intussen hadden Van Brixen en Fournier grote moeite gedaan de vriendschap te verwerven van Lord Aberdeen en diens secretaris, die zij schenen te beschouwen als de bloem van de Engelse adel.

Nu was het Raffles en Brand er alleen om te doen eens wat nader met de daden en handelingen van het tweetal op de hoogte te komen, waarvan zij niet het minste vermoeden hadden, daar zij zich anders nog wel eens zouden hebben bedacht om de vriendschap met hen beiden aan te knopen.

Om diezelfde reden hadden Raffles en Brand thans de uitnodiging van Fournier en Van Brixen om het verlovingsfeest van eerstgenoemde met Annette, de dochter van laatstgenoemde, bij te wonen, aangenomen.

Raffles en Brand zaten thans in hun grote auto, welke als naar gewoonte door Henderson werd bestuurd en waren op weg naar Goldhawke Road.

Het zou echter nog geruime tijd duren voor zij daar aankwamen, want plotseling moest Henderson stoppen voor een mensenmenigte, die zich in een der zijstraten van Huxton Street voor een huis had verzameld.

Terwijl Henderson, door luide signalen te geven, trachtte de weg voor de auto vrij te maken, keken Raffles en Brand nieuwsgierig uit het portierraampje naar de verzamelde menigte, om te zien welke reden daarvoor bestond.

Plotseling slaakte Lord Lister een kreet van verrassing.

Zonder zich een ogenblik te bedenken opende hij het portier van de auto en stapte op straat, duwde met zijn ellebogen de vooraanstaande mensen opzij, waardoor hij menige verwensing naar zijn hoofd geslingerd kreeg, maar slaagde er in ten slotte toch het trottoir te naderen, waar een jong, knap meisje bleek als een dode, in de armen van een man lag, die haar blijkbaar opgevangen had, toen zij in zwijm scheen gevallen te zijn.

Daar de man, die het meisje bijstond, er wel arm, maar zeer fatsoenlijk uitzag, wenkte hij hem op te staan en hem te volgen.

De man, die ongetwijfeld dacht, dat een bloedverwant van het meisje was komen opdagen en de grote auto zag, deed het en stapte met zijn lichte last in.

Raffles sloeg het portier weer dicht, trok de gordijntjes voor de nieuwsgierige blikken omlaag en gelastte Henderson verder te rijden.

Toen zij de straat uit waren nam Raffles de spreekbuis ter hand en gelastte zijn chauffeur om te keren en naar de Cromwellstreet terug te rijden.

Binnen de tien minuten kwamen zij daar aan.

Onderweg vertelde de man wat er gebeurd was.

Het meisje, dat nog steeds niet bij kennis was, had in de straat vlak voor hem gelopen. Zij had zich daarbij enigszins zonderling aangesteld. Het was alsof zij vreesde achtervolgd te worden, want zij keek herhaaldelijk met vreesachtige blikken om en hij had opgemerkt, dat haar de tranen uit de ogen stroomden.

Bovendien scheen zij zeer zwak te zijn want zij was doodsbleek en stond op haar benen te trillen; en moest zich herhaaldelijk tegen de muren der huizen steunen.

Daar zij echter van niemand de hulp inriep, durfde de man, die blijkbaar een zeer goede opvoeding had genoten, haar niet naderen, maar bleef haar op enige afstand volgen.

Opeens zag hij haar wankelen. De

oogleden sloten zich over de donker blauwe, treurig staande ogen en zonder een kik te geven, zakte zij in elkaar en zou zeker op straat zijn gevallen, als hij niet toegeschoten was, hetgeen nog net bijtijds was, om haar in zijn armen op te vangen.

Tot zijn grote verlichting was toen Lord Aberdeen gekomen, om hem met het meisje in de auto te nemen, want hij had waarlijk niet geweten, wat hij had moeten doen. Hij vreesde een ogenblik, dat zij in zijn armen zou sterven.

Met enkele welgekozen woorden dankte Raffles de man voor zijn optreden, dat hij zeer roemde, liet hem, toen zij aan zijn woning waren aangekomen, het meisje naar boven dragen en op een divan neerleggen.

Vervolgens informeerde hij naar het adres van de man en liet hem gaan, na hem voor zijn tijdverzuim een bankbiljet van vijf pond sterling in de hand te hebben gedrukt.

Toen zij alleen waren, vroeg Brand aan zijn vriend:

— Wat zou dat geweest zijn, Edward? Zolas ik zie, is het Violet Higgins, die daar ligt. Hoe zou zij in zo'n toestand gekomen zijn?

— Dat is meer dan ik je op het ogenblik kan zeggen, Charles, antwoordde Raffles, die bezig was zijn jas uit te doen en een lange witte jas aan te trekken, zoals de artsen in ziekenhuizen dezen dragen.

— Wat ga je doen? vroeg Brand.

— Ik zal haar even onderzoeken, zei Raffles, die van de geneeskunde zeer goed op de hoogte was en reeds menigmaal bij zich zelf, zijn vriend en ook bij anderen lichte operaties had verricht, met een handigheid en zekerheid, die menig chirurg hem zou hebben benijd.

— Help me even, Charles, verzocht hij zijn vriend.

De divan werd nu in het midden van het vertrek geschoven, alle lichten aangedraaid en het meisje gedeeltelijk van haar kleren ontdaan.

Terwijl hij hiermede bezig was, kwam Violet Higgins plotseling bij en haar eerste beweging, toen zij zich daar zo

in een keurig gemeubeld vertrek, half ontkleed zag liggen, was, op te springen en met een paar ogen, onnatuurlijk groot van angst en ontzetting uit te roepen:

— Ik wil niet. Ik wil dood. Ik wil sterven.

Nauwelijks echter had zij zich daarbij omgewend en zag wie achter haar stond, of haar kreten verstomden en met een zucht van verlichting liet zij zich weer op de divan vallen.

Raffles wierp een reisdeken over haar heen, trok een laag stoeltje bij en zette zich bij haar neer, terwijl hij Brand wenkte zich zolang te verwijderen.

Toen zij alleen waren, begon hij met het meisje gerust te stellen en deelde hij haar mede wat er met haar gebeurd was.

Violet Higgins brak in een stroom van tranen los, hetgeen haar zeer scheen te verlichten, want weldra glimlachte zij door haar tranen heen en zocht de hand van Raffles, die zij aan haar lippen wilde drukken. Raffles echter wilde daarvan niet weten, maar drong er op aan, dat zij hem aanstonds zou vertellen wat er met haar geschied was.

Zij wilde dat juist doen, toen zij haar ogen wederom sloot. Een dodelijke bleekheid bedekte opnieuw haar gelaat, dat juist weer een weinig kleur had gekregen en Raffles wist slechts, door haar een opwekkend middel toe te dienen, te voorkomen, dat zij wederom in zwijm zou vallen.

Zij fluisterde hem een paar woorden in het oor.

Raffles keek even verwonderd op, maar drukte toen op de knop van een elektrische bel en gelastte Gaston, die op de drempel van de deur verscheen, aanstonds wat warme melk, koffie en sandwiches te brengen. Raffles drong op grote spoed aan en toen een en ander op een dienblad werd gebracht, kon men het zonderlinge schouwspel waarnemen van een meisje, dat half zittend, half liggend op de divan, met grote eetlust op de schaal met sandwiches aanviel.

Brand, die naar boven was gegaan, om op zijn kamer zolang een paar tijdschriften in te kijken, had reeds drie

kwartier gewacht, toen Gaston hem kwam vragen, of hij naar beneden wilde komen, waar Raffles op hem wachtte.

Brand voldeed onmiddellijk aan het verzoek en was niet weinig verwonderd, toen hij Raffles weer gereed zag staan om uit te gaan, terwijl Violet Higgins, die weer geheel hersteld scheen te zijn, te oordelen naar de bloes op haar wangen en het schitteren van haar donkerblauwe ogen, gekleed was in een fraai badtoilet, dat, naar hij wist, afkomstig was uit de onuitputtelijke garderobe van Raffles, die voor vermommingsdoeleinden altijd een grote collectie kleren, zowel voor dames als heren bij de hand had.

— De auto staat al voor, Charles, zei Raffles opgewekt, wil je zo goed zijn Miss Violet Higgins hedenavond te chaperonneren? We gaan weer onze onderbroken tocht voortzetten; we gaan naar Van Brixen, waar ik je zal verontschuldigen, dat je niet hebt kunnen komen. Je moet namelijk even je uiterlijk en dat van Miss Violet Higgins een weinig wijzigen. Ik zal je wel helpen. Ga maar mee.

Het is noodzakelijk, dat ik vanavond nog een onderzoek instel naar verschillende dingen en wel in het huis van onze aanstaande gastheer. Daarbij zal Violet Higgins mij helpen, maar men mag haar daar niet herkennen en jou ook niet.

Onder het spreken had hij uit een kast een paar druppelflesjes gehaald en met de vloeistof, die zich daarin bevond, een heel fijn spuitje gevuld, waarmee hij een paar druppels spoot tegen het hoornvlies der ogen van Brand en vervolgens ook van het meisje. Deze kleine injectie had een wonderlijke uitwerking, want twee seconden na de indruppeling was de kleur van beider ogen, die blauw was, totaal veranderd. Zij waren donker bruin geworden, bij zwart af en deze verandering was des te merkwaardiger, daar het gelaat daardoor haast onkenbaar werd veranderd. Het waren inderdaad twee geheel andere persoonlijkheden, die daar nu voor de spiegel stonden, om zich van het effect dezer injectie te overtuigen.

Voor alle zekerheid bracht Raffles nog een kort geknipt kneveltje aan op het gelaat van zijn vriend en niemand, zelfs niet zijn boezemvriend, zou hebben durven zeggen, dat de heer met de donkere ogen en het kleine kneveltje, Charles Brand, de vriend van Lord Aberdeen was.

— Onderweg zal ik je vertellen, waarvoor dit alles nodig is, zei Raffles, terwijl hij het tweetal naar de deur geleidde, hen aansporend een weinig spoed te maken, om niet al te laat op het feest van Van Brixen aan te komen.

Onder een groep palmen in de wintertuin stond een rieten bank, die een aangenaam plaatsje bood aan allen, die tijdelijk het dansgewoel wilden ontvluchten.

Deze wintertuin was inderdaad een kijkje waard.

Zeldzame Oosterse planten, die voor grote sommen waren aangekocht, gaven het geheel een sprookjesachtige aanblik.

Op de rieten bank zaten twee heren in druk gesprek.

Zij waren volkomen onzichtbaar voor de gasten en schenen belangrijke zaken te bespreken te hebben. Op een gegeven ogenblik wilde een hunner opstaan, toen de andere hem met een snelle beweging tegen hield en met de rechterhand naar de deur wees, die uit de balzaal naar de wintertuin leidde.

Door die deur waren juist twee heren binnen gekomen, die de palmgroep naderden, in de schaduw waarvan Raffles en Brand zaten.

De binnentredenden waren de gastheer Van Brixen en zijn aanstaande schoonzoon Joseph Fournier.

Naast een klaterende fontein bleven zij staan en de kleine, beweeglijke Fransman zei tot zijn vriend en toekomstige schoonvader op halfluide, opgewonden toon:

— Neen, dat doe ik niet.

Van Brixen legde zijn hand op de arm van de Fransman en zei met een enigszins dubbel slaande stem:

— Maar Joseph, wees toch verstan-

dig. Twee oude vrienden als wij... Je kent mij toch...

— Juist omdat ik je ken, zei Fournier, juist daarom blijf ik op mijn stuk staan. Juist omdat ik je ken, verlang ik de vijftigduizend pond op zijn laatst op de dag voor de bruiloft.

— Dat is toch onzin, Joseph, hernam de ander. Ik vind het best, dat je op de dag voor de bruiloft geld krijgt, maar dan de twintigduizend pond, die als bruidschat zijn bestemd. Het andere...

— Och wat, om het andere, zoals gij het belieft te noemen, is het juist te doen, wierp Fournier tegen. Denk je misschien, dat ik er op gesteld ben, voor die ellendige twintigduizend je dochter te trouwen? Neen, ik zou willen, dat we nu eindelijk eens tot een vergelijk komen. Als ik mijn leven van jonggezel opgeef, wil ik ook weten, waarom ik het doe.

Van Brixen lachte een beetje gedwongen.

Toen zei hij op joviale toon:

— Kom, word nou asjeblijft niet sentimenteel. Het huwelijk zal jou niet erg uit je gewone doen halen.

De kleine Fransman keek zijn vriend doordringend aan en zei op korte, scherpe toon:

— Klets niet. Wil je doen, wat ik voorstel, ja of neen?

Van Brixen zuchtte diep en zei:

— Ouwe bloedzuiger als je niet anders wilt, dan moet ik wel.

— Afgesproken, zei Fournier. Ik wist wel, dat je verstandig zoudt zijn, maar je hebt niet de minste reden om mij een bloedzuiger te noemen.

De kleine Fransman had de Hollander de rechterhand toegestoken en deze reikte hem de zijne enigszins aarzelend.

Toen gingen de twee mannen naar de balzaal terug.

De twee heren achter de palmengroep hadden met ingehouden adem dit gesprek aangehoord. Het waren John Raffles en zijn vriend Charles Brand, die aldus achter een geheim waren gekomen, dat het beluisterde tweetal goed bewaard dacht.

Raffles' ogen volgden de zich verwijderende heren en toen dezen in de bal-

zaal verdwenen waren, zei hij tot zijn vriend:

— Nu heeft het toeval ons voor enige interessante raadsels geplaatst. Onze informaties waren dus volkomen juist toen zij beweerden, dat die Van Brixen en zijn vriend samen gewichtige geheimen hebben. Voor niets betaalt men geen dertigduizend pond.

— Dan blijven we hier zeker nog een poosje? vroeg Brand.

— Ik denk het wel, antwoordde Raffles.

— Zullen we naar de balzaal teruggaan? vroeg Brand.

— Ik blijf liever hier, zei Raffles, want ik vermoed, dat deze klaterende fontein mij nog meer geheimen zal verraden. Als jij naar de balzaal terug wilt gaan, Charles...

Raffles had juist gezien, want plotseling ging een kleine deur open, die van het park naar de wintertuin leidde en twee jonge meisjes traden de wintertuin binnen.

Het waren Annette Van Brixen, de dochter van de gastheer en bruid van Joseph Fournier en Violet Higgins.

De fontein scheen een geweldige aantrekkingskracht uit te oefenen op alle binnentredenden, want ook zij liepen er langzaam heen en gingen op een divan zitten.

Een glimlach vloog over het gelaat van Lord Lister en hij zei tot zijn vriend:

— Als deze bekoorlijke dametjes ook geheimen hebben, zullen deze wel van heel wat onschuldiger aard zijn.

— Ach, Violet, ik ben zo ongelukkig...

De oudste der twee meisjes had deze verzuchting geslaakt en boog haar hoofd naar de schouder van haar vriendin.

Haar figuur kon men slank noemen en haar fijn besneden gelaat vertoonde een voor haar leeftijd ongewoon ernstige uitdrukking.

Violet Higgins had de arm om haar vriendin geslagen en zei met haar klare, welluidende stem:

— Maar Annette, doe het dan niet. Niemand kan je toch dwingen.

— Je kent mijn vader niet, zei An-

nette. Wat hij wil, moet gebeuren. Maar voor ik met die ellendeling trouw, spring ik liever met Fred in het water.

In haar opwinding was de dochter des huizes opgestaan en nu stond zij daar, de rechterarm tegen de stam van een palm geleund, in half trotse, half wanhopige houding, de linkerhand, waarin zij een zakdoek hield, tegen de ogen gedrukt.

Violet Higgins, die meer beslist optrad dan haar vriendin, zei op overredende toon:

— Maar Annette, blijf toch bedaard. Als iemand je zo eens kon zien... Wij zullen er wel een weg op vinden. Je moet je nu beheersen en meegaan naar de gasten.

Haar vriendin troostend als een klein kind, troonde zij het jongmeisje mee naar de ingang van de balzaal.

— Ik geloof, dat hier iets voor ons te

doen is, zei Raffles tot zijn vriend. Jij belast je dus zo'n beetje met Violet Higgins en tracht een en ander te horen van die Fred. Violet Higgins is een knap en lief meisje, die taak zal je dus niet al te zwaar vallen, voegde hij er glimlachend aan toe.

Brand ging naar de balzaal om zich van zijn opdracht te kwijten.

Raffles bleef nog enige ogenblikken op de bank zitten en scheen over iets na te denken.

Eindelijk stond ook hij op en begaf zich eveneens naar de balzaal.

Op zijn gelaat lag een sarcastisch glimlachje en op halfluide toon mompelde hij:

— Raffles als beschermengel van een paartje, dat aan ongelukkige liefde lijdt, wel, dat is weer eens iets anders.

Toen mengde hij zich onder de dansende gasten.

HOOFDSTUK III

WAT ER MET VIOLET HIGGINS GEBEURD WAS

Het was reeds diep in de nacht, toen de gasten in het huis van Van Brixen eindelijk afscheid namen.

Gedurende een half uur was Goldhawke Road het toneel van af en aan gerij van taxi's en auto's.

Een der mooiste auto's was een donkerblauwe limousine, met een reusachtige chauffeur achter het stuurrad, welke wagen aan Lord Aberdeen behoorde en die in gezelschap van Markies d'Armand, zoals hij zijn vriend had voorgesteld, daarin vertrok.

Onderweg sprak het drietal over hetgeen er in het huis van Van Brixen was voorgevallen, maar eensklaps onderbrak Brand het gesprek door te vragen wat er eigenlijk met Violet Higgins was gebeurd, voor zij naar het bal gin-

gen.

Brand kreeg nu het volgende te horen.

Drie dagen geleden was Violet Higgins een lunchroom binnengegaan om daar iets te gebruiken.

In de zaal bevonden zich nog niet veel mensen, zodat zij zich de aanwezigen nog goed kon herinneren.

Vlak bij het buffet zaten twee heren, die zoals haar bleek Van Brixen en Fournier waren.

Aan een tafeltje in een hoek, vlak bij het hare, had een dame gezeten.

Violet was vol medelijden met de dame geweest toen zij blijkbaar onwel werd.

Daar de twee heren bij het buffet inmiddels verdwenen waren, was Violet

Higgins toegeschoten, om haar te helpen. Zij had hierbij weldra hulp ontvangen van een der bedienende meisjes, die haar mededeelde, dat die dame vaak kwam en dat het haar al eens meer gebeurd was, dat zij plotseling ongesteld geworden was.

Het had volgens het meisje niet veel te betekenen, want telkens was de dame weer spoedig hersteld.

Inderdaad was dit nu ook zo, maar zij zag nog zo bleek dat Violet Higgins het niet over haar hart kon krijgen weg te gaan.

Op haar vraag of zij haar nog met iets van dienst kon zijn, had deze gevraagd een taxi te bestellen.

Violet Higgins had hieraan gaarne voldaan. Toen de dame haar met een zwak glimlachje verzocht of zij zo goed wilde zijn even met haar mee te gaan, was zij hiertoe gaarne bereid.

In de taxi had de dame weinig gesproken, blijkbaar kampende met een lastige ongesteldheid, zodat Violet Higgins het verzoek om haar te vergezellen niet overbodig toeleek.

Waar zij naartoe gereden waren, kon zij zich later niet meer herinneren.

Toen de taxi stopte stonden zij voor een hoog huis in een verlaten buurt. Daar de dame uit haar tas een huissleutel te voorschijn haalde, begreep Violet Higgins daaruit, dat zij daar woonde en dat er waarschijnlijk niemand thuis was om de deur te openen.

Vervolgens had zij de dame uit de taxi geholpen, met de chauffeur afgezekend en was met de blijkbaar nog lang niet herstelde dame het huis binnengegaan.

Het zag er van binnen eenvoudig en keurig uit. Zij merkte echter wél op, dat het huis iets vreemds had, alsof het verlaten was en dat er geruime tijd geen mensen hadden vertoefd.

De dame was intussen bijgekomen en toen zij dit zag, was zij opgestaan om naar huis te gaan.

De dame dankte haar in hartelijke bewoordingen en drukte haar vele malen achtereen de hand. Zij ging naar de deur, maar daar aangekomen had zij nog juist tijd om zich aan de kruk

van de deur vast te grijpen, anders zou zij zeker gevallen zijn.

De dame, die haar gevolgd was, zag dit en ving nu op haar beurt haar in haar armen op.

Wat er toen verder gebeurd was, had zij slechts een zeer vage indruk over gehouden. Zij vond zich op een divan liggen in een ander vertrek en over haar heen gebogen, een man, wiens gelaat haar vaag aan iemand herinnerde. Zij was echter op dat ogenblik niet helder genoeg van geest om uit te maken wie het was.

Daarna was alles in haar herinnering als uitgewist. Zij wist zich niets meer te herinneren tot op het ogenblik dat zij de ogen opsloeg in een vertrek, dat haar vreemd voorkwam.

Zij lag in een ledikant, dat betere dagen had gekend. De matras was hard en zij was slechts gedekt met een dunne deken. Wat haar echter het meest verontrustte was, dat zij absoluut geen kleren meer aan had.

Een gevoel van angst be kroop haar, want zij liet de gedachte, dat zij zich wellicht in een ziekenhuis bevond, weldra varen, bedenkende dat zij dan in een beter bed zou hebben gelegen en dat haar zeker niet alle kleren zouden zijn ontnomen.

Zij werd steeds ongeruster, tot zij ten slotte in een tranenstroom losbrak.

Haar gesnik scheen gehoord te zijn, want eensklaps was er een blaadje papier voor haar op de grond gedwarreld.

Zij was haar bed uitgestapt en raapte het op, maar wat zij toen las, had haar plotseling de schellen van de ogen gerukt.

Nu begreep zij ook waarom zij pijn had gevoeld, toen de dame haar ten afscheid de hand had gedrukt. Natuurlijk had zij een ring gedragen, waaraan een scherpe punt in een of andere vloeistof was gedrenkt, die haar bewusteloos had gemaakt.

Zij begreep dat zij in handen gevallen was van handelaars in blanke slavininnen. Wat haar te wachten stond begreep zij goed.

Zij overhandigde Brand het blaadje papier, dat zij bewaard had en waar-

uit ook hem bleek, dat haar toestand op dat ogenblik geen twijfel overliet.

Intussen had Henderson gestopt voor de woning van Raffles en het drietal was uitgestapt. Daar geen van de twee vrienden slaap had, na hetgeen zij thans te weten waren gekomen, maar daarentegen Violet Higgins haar ogen haast niet meer kon open houden, liet Raffles haar naar de logerkamer gaan, waar, door de goede zorgen van Gaston, de haard was aangemaakt en waar haar, in een gezellige gemeubelde kamer, een warm, zindelijk bed wachtte, dat haar de rust zou verschaffen, die het arme kind, na haar avontuur, dan ook wel nodig had.

Toen het meisje naar bed was, bleven de vrienden nog wat in hun werkkamer zitten, waar Raffles zijn vriend het avontuur van Violet Higgins verder af vertelde.

In het briefje stond, dat zij niets meer of minder dan een gevangene was en dat het hun speet, dat zij haar vrijheid en kleren hadden moeten ontnemen, maar dat hiermede ook alle onaangenaamheden waren opgehouden, mits zij zich zou gedragen zoals zij dat wensden en zich naar hun bevelen schikte.

Zij zou mooie kleren krijgen en een heerlijk lui leventje leiden. Zij zou zo vertrekken, zodat zij dus heel wat van de wereld zou zien. Het enige wat zij daarvoor in de plaats te geven had, was haar eer en deugd. Aldus besloot het briefje.

Men zou haar de tijd laten om zich over haar antwoord te bedenken en dat na een paar uur komen halen. Mocht zij zo onverstandig zijn niet in de gedane voorstellen toe te stemmen, dan zou haar dat zeker berouwen.

Men kan zich voorstellen hoe de goedstoestand van het arme meisje was, na deze mededeling.

Eerst brak zij wederom in tranen los, maar alda begreep zij, dat zij daar niet verder mee kwam. Haar plan stond vast. Toegeven zou zij nooit, Hever wilde zij sterven. Maar zij was nog zo jong. Zij besloot zich tot het uiterste te verdedigen en keek in het vertrek rond, waarmee zij zich kon wapenen.

Zij glimlachte treurig toen zij aan het hopeloze van haar toestand dacht. Daar stond zij midden in het vertrek, zonder kleren aan het lichaam en zonder enig wapen.

Het eerste wat zij deed, was de dunne wollen deken van het bed nemen en deze om haar schouders slaan.

Deze reikte haar tot de knieën en bracht haar in zoverre op haar gemak, dat zij niet meer dat ellendige gevoel had, dat elke vrouw moet hebben, als zij geen kleren aan heeft.

Zij legde in de uiteinden om haar hals een knoop, zodat de deken bleef zitten en zij haar handen vrij kon bewegen.

Toen begaf zij zich naar het wankele ledikant en ontdekte plotseling dat een der stijlen aan de achterzijde los zat. Zij probeerde het stuk ijzer er uit te trekken, maar dat viel niet mee. Het zat nog maar aan één kant vast, maar toch te stevig om het te kunnen losmaken.

Terwijl zij daarmee nog bezig was, hoorde zij plotseling voetstappen naderen.

Zij vloog naar de deur om iedereen het binnentreden te beletten. Maar haar zwakke krachten waren ontoereikend, want zij voelde zich langzaam opzij geduwd en een tweetal mannen traden binnen.

Zij gaven te kennen het antwoord op het briefje te komen halen, maar de verontwaardiging van Violet Higgins was zo groot, dat de mannen er niet veel woorden aan verspilden.

— Wij zien het al, zo zeiden zij, dat gij ook al tot die dwaze juffertjes behoort, die denken dat er nog zo iets als jonkvrouwelijke eer bestaat. Dat was goed in het tijdperk der middeleeuwen, toen men dwaas genoeg was oorlog te voeren om het bezit van een vrouw.

Dat alles is nu verdwenen. Wij zijn verstandiger geworden en gij moet begrijpen, dat hetgeen wij u aanbieden het beste is, dat het leven kan bieden. Een gemakkelijk leventje, geen werk en fraaie kleren. Maar enfin, als gij dat niet wilt, moet gij het zelf weten. Over een paar dagen zult gij wel van gedachten veranderd zijn. Het enige wat wij

moeten hebben, is die wollen deken.

Er ontstond een worsteling, want Violet Higgins was niet van plan haar enige kledingstuk af te geven. Maar zoals te begrijpen was, moest zij het in die worsteling afleggen.

Gelukkig werd haar overigens geen leed gedaan, maar toen zij trachtte zich achter het ledikant te verbergen, hadden de mannen gelegenheid te vertrekken.

— Ik wil niet. Dood mij, had Violet Higgins de onverlaten toegeroepen.

De mannen hadden echter glimlachend het hoofd geschud en gezegd, dat zij wel zo verstandig zouden zijn hun handen niet aan haar vuil te maken. Zij zouden over een paar dagen terugkomen. De tijd zou haar wel tot andere gedachten brengen.

Zij hoorde een deur in het slot vallen, waarna alles stil werd. Zij begreep, dat de beulen het huis hadden verlaten.

Zij knielde in het vertrek neer en deed een vurig smekend gebed, opdat zij in staat mocht blijven, haar eer en onschuld te verdedigen. Toegeven wilde zij nooit.

Na haar gebed, was zij wat rustiger geworden en besloot te gaan zien in hoeverre het haar mogelijk zou blijken te ontvluchten.

Zij keek eens in de kamer rond.

Er lag een versleten kleed op de vloer en dit maakte met het ledikant de enige meubilering van het vertrek uit. Aan de wanden zat een behangsel, waarvan de lappen erbij hingen.

Aan het plafond hing een kleine elektrische lamp, die de schurken waarschijnlijk vergeten hadden uit te draaien.

Zij volgde het snoer van de elektrische geleiding. Boven aan het plafond was een gat gemaakt en daar dit iets groter was dan de buis, waardoor de draad liep, kon men daar een straaltje daglicht doorheen zien.

Daar wilde zij doorkijken; maar hoe er bij te komen?

Plotseling viel haar in, het ledikant daarvoor te gebruiken.

Zij slaagde er met moeite in het ledikant op een der korte kanten staande te krijgen. Zij had het tegen de muur

gezet, maar zij twijfelde er aan of zij, als zij er opklom, wel in staat zou zijn, haar evenwicht te bewaren.

Zij viel er wel drie keer af, voor zij er in slaagde er eindelijk bovenop te klimmen. Zij kon toen door de kleine opening in de andere kamer kijken en zag nu een vertrek met een venster, maar daar de avond reeds was gevallen, was zij niet in staat nog iets meer te zien.

Zij ging daarom weer voorzichtig naar beneden en bleef uitgeput op de matras zitten. Zij voelde zich, na haar inspanning, flauw en krachteloos. Haar bloed dat door de inspanning sneller was gaan stromen, koelde nu af en deed haar rillen.

Zij gevoelde zich ellendig en wenste dat zij dood was. Een tranenstroom brak los en deed haar ten slotte inslapen.

Toen zij wakker werd, zag zij aan het daglicht, dat door de kleine opening boven aan het plafond drong, dat de nacht voorbij was.

Zij voelde zich een weinig uitgerust en besloot haar pogingen voort te zetten.

Toen zij, na enige vruchteloze pogingen, er eindelijk weer in geslaagd was door het gaatje te kijken, zag zij, dat het venster uitkeek op een blinde muur, zodat zij hierdoor niet veel wijzer werd en nog steeds in het onzekere verkeerde, waar zij zich bevond.

Hopeloos sloeg zij haar ogen omhoog en toen zag zij vlakbij een danig gehavende plek van het behang een stuk van een plank, die los zat.

Wederom klom zij naar boven. Zij scheurde het behang zoveel mogelijk weg en ontdekte nu een luik, dat dicht gespijkerd was met stukken plank, waarvan er een los geraakt was.

Als zij er in slaagde deze stukken plank te verwijderen, zodat een gat in de wand ontstond, kon zij misschien in de andere kamer komen.

Eén gedachte slechts verontrustte haar. Als haar belagers maar niet terugkwamen, voor zij hiermede gereed was. Zonderling genoeg was zij aan het gemis van haar kleren al zodanig ge-

wend geraakt, dat dit haar niet meer hinderde.

Zij slaagde er ten slotte in de los gelaten plank er uit te nemen.

Nu moesten er nog een stuk of vier los, maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Opeens bedacht zij, dat zij de vorige avond geprobeerd had, om een der stijlen van het ledikant los te werken. Als zij die staaf had, zou het losmaken van de planken haar niet zoveel moeite meer kosten, daar zij het stuk ijzer als een hefboom kon gebruiken.

Met inspanning van al haar krachten begon zij de loszittende stijl verder los te werken. Er ging geruime tijd mee heen voor die stijl los liet.

Toen zij daarin geslaagd was, had zij wel kunnen juichen. Al kon zij het misschien niet gebruiken voor haar redding, dan kon zij het toch in ieder geval gebruiken als wapen, wanneer haar belagers terug kwamen.

Zij voelde zich echter uitgeput, zij had kou en was hongerig.

Zij begreep echter, dat, wilde zij slagen, zij geen tijd meer te verliezen had en wederom zette zij met grote inspanning het ledikant overeind en klom opnieuw naar boven.

Het loslaten van de planken ging nu veel gemakkelijker, maar nu moest zij oppassen, dat zij haar evenwicht niet verloor; als het ledikant mocht omvallen, dan zou zij verloren zijn. Kracht, om nogmaals het ledikant overeind te zetten, zou zij dan niet meer hebben.

Eindelijk was de laatste plank los gemaakt en nu zag zij, dat aan de andere kant een dun metalen rooster over het gat was aangebracht.

Met de ijzeren stijl slaagde zij er in dat rooster, dat met kleine spijkers vast zat, te verwijderen. Het behang raakte met het rooster los en nu stond zij voor een gat, boven in de wand van de kamer.

Hoe moest zij nu in de andere kamer komen? Zij kon wel door het gat klimmen, maar dan moest zij naar beneden springen.

Het was wel niet zeer hoog, maar zij was zwak, uitgeput en ongekleed.

Het angstzweet brak haar uit, toen

zij daar zo boven op het ledikant, in de andere kamer kon kijken.

Plotseling viel haar weer wat te binnen.

Zij nam het versleten vloerkleed op en trachtte met een der roestige spijkers er een gat in te maken. Na een poosje gelukte dit en zij kon er toen een reep van afscheuren.

Wederom klom zij omhoog, maakte het uiteinde van die reep met de roestige spijker vast, nam toen het overgebleven stuk vloerkleed op, wierp dat in de andere kamer naar beneden en de reep stof als een touw gebruikend, liet zij zich daarlangs afglijden.

Een zucht van verlichting ontsnapte haar toen zij in het andere vertrek stond, ongedeerd, ofschoon haar handen een weinig ontveld waren.

Het was intussen weer gaan schemeren. Wederom was een dag om.

Zij kon haast niet meer op haar benen staan; haar knieën trilden en zij voelde zich zwak en duizelig.

Plotseling kwam de gedachte aan haar belagers weer bij haar op. Als zij nu terugkwamen en dat was best mogelijk, daar zij hadden gezegd over twee dagen te zullen terugkeren, dan zouden zij haar wéér opsluiten en nu beter.

De gedachte aan de mogelijkheid daaraan gaf haar nieuwe krachten. Zij snelde naar de deur... en draaide de kruk om. Zij wist niet wat haar overkwam... de deur ging zonder haperen open. Een lange gang lag voor haar, aan het einde waarvan een deur was, die waarschijnlijk op het trapportaal uitkwam, vanwaar zij misschien de straatdeur kon bereiken.

Met een ingehouden kreet van vreugde snelde zij weg, maar eensklaps viel het haar in, dat zij zo toch niet weg kon gaan. De schurken hadden aan alles gedacht en haar haar kleren ontgenomen, opdat zij niet zou kunnen ontsnappen.

Ineens dacht zij aan het vloerkleed, dat zij door de gemaakte opening in de andere kamer had geworpen. Dat zou zij omdoen en met een spijker om haar hals vastmaken. Dan was zij tenminste bedekt en kon zij hier het huis uit-

vluchten. Misschien zou zij wel spoedig mensen vinden, die haar dan verder zouden helpen.

Zij ging terug en raapte het kleed op. Het was oud en onhandelbaar, maar zij probeerde het om te slaan en te bevestigen.

Terwijl zij hiermede bezig was, viel haar oog op een sleutel, die achter een gordijn, dat voor het venster hing, op de vensterbank lag.

Zij pakte de sleutel en keek het raam uit, om te zien of zij misschien, door om hulp te roepen, mensen op haar toestand opmerkzaam kon maken. Maar het was een blinde muur, waar het op uitkeek en nergens was een raampje of opening te ontdekken.

Meewarig stond zij naar de sleutel te kijken en de tranen schoten haar in de ogen, toen zij dacht aan het gevaar dat zij liep, als zij zich zo, met dat kleed om de hals, op straat zou begeven.

Nog eens keek zij rond en opeens kreeg zij een schok, toen zij in een der wanden een sleutelgat zag. Blijkbaar bevond zich daar een muurkast.

Zou de sleutel daar op passen?

Zij probeerde het, maar door het beven van haar vingers kon zij de sleutel haast niet in het sleutelgat steken. Eindelijk gelukte het haar, zij deed de deur open, ... haar kleren, die daar waren weggehangen, raakten van een spijker los en vielen haar op het lijf.

Op dat ogenblik had zij kunnen juchten van vreugde. Die kleren betekenden voor haar de vrijheid. In een enkele minuut had zij ze aangetrokken en bekommerde er zich niet om, dat de veters van haar schoenen nog niet vast waren en haar bij elke stap achterna zwierden.

Alsof haar kleren haar nieuwe krachten hadden gegeven, zo snelde zij nu naar beneden, de trap af en de straat op, zonder op te zien naar de schaarse voorbijgangers, die haar op dat late uur in deze verdachte buurt zagen.

Instinctmatig liep zij voort, de straat uit, sloeg een hoek om, nog een en nog een en kwam toen in de Huxton Street, waar de straat beter verlicht was.

Dit gaf haar een groot gevoel van veiligheid, maar tegelijkertijd merkte zij, dat zij nu aan het einde harer krachten was. Zij wankelde, wilde zich steunen tegen een muur maar miste en zonk half bewusteloos op haar knieën.

Wat er verder met haar gebeurd was, kon zij zich niet meer herinneren.

Toen zij uit haar bezwijming bijkwam en het vertrek zag, waar zij lag, meende zij, dat haar belagers zich opnieuw van haar hadden meester gemaakt en had daarom de woorden geroepen, die Raffles en Brand zo hadden doen schrikken.

Toen Raffles dit alles aan zijn vriend verteld had, was het reeds laat in de nacht, zodat zij besloten naar bed te gaan.

Onderweg naar hun slaapkamers vertelde Raffles nog, dat hij, nadat Violet Higgins sandwiches en een glas melk gedronken had, haar gevraagd had hem die avond te vergezellen naar Van Brixen, omdat hij zekerheid wilde hebben betreffende zijn vermoeden, namelijk, dat de belagers van Violet Higgins Van Brixen en diens aanstaande schoonzoon waren.

— Wij hebben nu heel wat te doen, Charles, zei Raffles met een ernstig gezicht. In de eerste plaats moeten wij met Violet Higgins haar vriendin Annette trachten te redden. Wat is de wereld toch klein, als je nagaat, dat het nu toevallig een vriendin van haar moest zijn, die de dochter is van de gemene kerel, die blijkbaar al die plannen om meisjes te roven, maakt.

Annette mag in geen geval met die Fournier trouwen, want die vent is een even grote schurk als zijn aanstaande schoonvader.

Verder moeten die twee op voorbeeldige wijze worden gestraft en ten slotte moet ik nog trachten uit te vissen, wie de vrouw is, die als lokaas heeft gediend om Violet Higgins, door in de lunchroom flauw te vallen, mee te lokken.

Hoe ik dat alles moet doen, weet ik nog niet, maar, laat ons eerst wat gaan rusten. De nacht brengt raad.

Tien minuten daarna sliep iedereen in huis.

HOOFDSTUK IV

DE VERDWENEN HANDTEKENING

Bij Lord Aberdeen stond de lunchtafel keurig gedekt.

Het was heerlijk weer en het kristal en zilver op het sneeuw witte damast glansde en schitterde in de stralen der zon, die ongehinderd door de hoge ramen binnen vielen.

Een grote nikkelen koffiekkan stond op tafel te stomen en toen, na enkele minuten, Brand binnenkwam, schonk hij zich onmiddellijk een kop koffie in.

Hij was bezig van de geurige drank te genieten, toen Raffles binnenkwam en zich eveneens een kop koffie in-schonk.

Zij begroetten elkaar met een enkel woord, daar zij blijkbaar in gedachten waren verdiept over de dingen, die zij gehoord hadden.

Brand had enige inlichtingen ingewonnen, omtrent Van Brixen en Fournier, terwijl Raffles 's ochtends geruime tijd had gesproken met Violet Higgins, die op raad van de dokter nog een paar dagen in bed zou blijven, om geheel te bekomen van de doorgestane angst en vermoelenissen en tot welk doeleinde er op het ogenblik een verpleegster in huis was, die voor het meisje zorgde.

Toen het onderhoud afgelopen was, had Raffles geruime tijd doorgebracht in zijn laboratorium.

Brand vertelde eerst wat hij vernomen had en terwijl hij dit deed, stapte Raffles met grote passen het vertrek op en neer.

Brand had juist de laatste onbetwistbare bewijzen bijgebracht, dat Van Brixen, al sinds een mensenleven zijn reusachtig fortuin had verworven met de handel in blanke slavinnen.

Zijn vriend Joseph Fournier stond hem trouw ter zijde in dit vuile werk, maar ook deze was door Van Brixen bestolen en bedrogen, die nu de lastige man door het huwelijk met zijn dochter de mond wilde snoeren.

Hij scheen zich hierin te hebben bedrogen, want Fournier was met de bruid-schat van twintigduizend pond niet tevreden, doch verlangde op de bruilofts-dag nog dertigduizend pond extra.

Van Brixen zou zich geen ogenblik hebben bedacht, de huwelijks-candidaat af te wijzen, als hij geen ernstige reden had gehad om zijn dochter zo gauw mogelijk uit huis te krijgen.

Van Brixen, een man op leeftijd, was tot over de oren verliefd op een Russin, Tatjana Miroff.

Zij was operette-zangeres en Van Brixen had haar in Londen leren kennen.

Tatjana Miroff was ook niet jong meer, hoewel zij nog zeer voordelig uitkwam naast de oude Van Brixen, die er nog ouder uitzag dan hij werkelijk was.

Zij was achter in de dertig, had een opvallend grote gestalte en had, met de wilskracht van vrouwen op die leeftijd, al haar hoop gevestigd op Van Brixen,

die haar een schitterend bestaan kon verschaffen.

Met allerlei vrouwelijke kunstgrepen wist zij de schurk zover te brengen, dat hij haar beloofde, met haar een reis om de wereld te maken en eindelijk vervulde hij haar wens en zou de dochter het huis uitgezonden worden.

Annette, die de verhouding van haar vader tot de Russin begreep, had zich, door haar minachtende houding, de toorn der vrouw op de hals gehaald.

Al deze bijzonderheden was Brand te weten gekomen, en eveneens dat het jonge meisje zich in stilte had verloofd met een jong koopman, Fred Herbes.

Deze informaties klopten nauwkeurig met hetgeen Raffles van Violet Higgins had vernomen. Het was hem gebleken, dat de vrouw, die in de lunchroom flauw was gevallen en daarna het meisje in het beruchte huis had weten te lokken, niemand anders was dan Tatjana Miroff, die dus ook tot de bende behoorde.

Raffles was overgelukkig, dat hij eindelijk achter de misdaden van de bende gekomen was en in plaats van de politie in te lichten, besloot hij hen zelf te straffen op de van hem bekende, zeer bijzondere wijze.

Hij had daartoe reeds een plan opgemaakt en deelde dit Brand mede, terwijl zij een haastige maaltijd genoten.

Na tafel begaven beiden zich naar het laboratorium, waar Raffles te midden van een aantal flesjes en stapels papier een demonstratie gaf van hetgeen hij had bereikt.

Met een gewone vulpen schreef hij enige regels op een vel papier en liet het geschrevene toen aan zijn vriend zien. Deze constateerde, dat de inkt, waar Raffles in het bijzonder zijn aandacht op vestigde, van een mooie blauwzwarte kleur was.

Toen de inkt opgedroogd was, begaf Raffles zich met het papier naar een kleine oven, waarin een vuurtje brandde.

Hij hield het beschrevene papier enkele ogenblikken voor de uitstralende hitte en liet toen zijn vriend nogmaals het papier zien.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan. Het was zo wit en blank, alsof het nog nooit was aangeraakt.

— Is dat hetzelfde papier? vroeg hij. Raffles begon te lachen.

— Zoals je ziet, antwoordde hij. Niets ter wereld is bij machte te ontdekken, zelfs niet met de sterkste microscoop, dat hier ooit wat op geschreven heeft gestaan.

— Het is prachtig, bekende Brand. Is dat het middel om hen te straffen?

Lord Lister staakte zijn wandeling en keek zijn vriend ernstig aan; een glimlachje verscheen op zijn gelaat en met een zegevierende blik zei hij:

— Ja, Charles, zij zullen allebei hun straf krijgen en vooral Van Brixen op een manier, zoals nog nooit een schurk gestraft werd.

— Wat ben je met hem van plan? vroeg Brand.

Raffles maakte echter een afwerende beweging en antwoordde:

— Laat dat voorlopig mijn geheim blijven. Nu mogen wij echter geen tijd verliezen, want Fournier zal nog heden zijn straf krijgen.

Hij zette zijn vriend zijn plan uiteen.

Brand vond het uitstekend en spoedig had hij zich zo verkleed, als dat nodig was voor de truc, die Lord Lister voorhad.

Niemand zou in de chauffeur, wiens gelaat gedeeltelijk was verborgen achter een grote stofbril en wiens kin was omgeven door een blonde baard, Charles Brand hebben herkend.

Raffles had zijn chauffeur Henderson hiervoor niet kunnen gebruiken, daar diens reusachtige gestalte onmiddellijk zou zijn opgevallen.

Raffles keek peinzend voor zich uit.

Toen keek hij op zijn horloge en fluisterde:

— Het wordt tijd.

Een poosje hield hij zich bezig met zijn toilet voor een kleine driedubbele spiegel en toen hij die eindelijk in een handkoffer wegborg, samen met een kistje, dat naast hem had gestaan, was Lord Lister verdwenen en veranderd in Markies d'Armand met een puntbaardje.

Hij schoof de grendel terug van de deur, welke hij had afgesloten, toen Brand de kamer had verlaten. Maar hij zelf verliet de kamer nog niet.

Markies d'Armand scheen iemand te verwachten, want hij keek op zijn horloge.

Het duurde niet lang of Gaston bracht het visitekaartje van een heer, die de markies wenste te spreken.

Dat moest wel de verwachte zijn, want de markies wierp een vluchtige blik op het kaartje en zei terstond:

— Laat die heer binnenkomen.

Gaston ging heen en enkele ogenblikken later trad Monsieur Fournier de kamer binnen.

Hij was elegant gekleed in visitetoilet; in zijn knoopsgat droeg hij een camelïa, en hij scheen in een uitstekend humeur te zijn.

De markies liet zijn blik langs de figuur van de bezoeker glijden.

Glimlachend zei hij:

— Wel, waarde vriend, als ik niet wist, dat ge op het punt staat om te trouwen, zou ik denken, dat ge een huwelijksaanzoek gingt doen.

— Het is bijna hetzelfde, markies, antwoordde de Fransman met een knip-oogje.

Daarna deelde hij de markies mede, dat hij besloten had om aan de vooravond van zijn bruiloft afscheid te nemen van zijn vrijgezellenleven.

— Het zal een prachtig feest worden, besloot hij zijn geestdriftig verhaal, ik zeg u, er zijn allerliefste vrouwtjes bij en ik zou het mij tot een eer rekenen als ik u, als mijn gast zou mogen beschouwen.

— Ik heb helaas, reeds mijn woord gegeven, antwoordde Raffles.

Fournier zag er heel ongelukkig uit na deze woorden en vroeg toen op bescheiden toon:

— Zoudt ge zelfs niet voor een ogenblikje kunnen komen? Wij blijven heel lang bijeen.

De markies zei glimlachend:

— Ik kan niets beloven, maar als ge het niet erg vindt, dat ik laat kom, zal ik misschien nog verschijnen.

— Heel graag, zei Fournier, terwijl zijn gelaat opklaarde.

— Laat ons nu naar uw schoonvader gaan om de financiële kwestie in orde te maken, waarbij gij mijn tegenwoordigheid hebt gevraagd, zei Raffles.

Beiden liepen naar de deur, toen de markies plotseling bleef staan en op luchtige toon vroeg:

— Dat is waar ook. Heb ik niet gehoord, dat ge deel wenste uit te maken van de Commissie voor Buitenlandse Aangelegenheden van de Windsorclub?

De ogen van de Fransman schitterden, toen Raffles bevestigend antwoordde.

Zijn gestalte scheen groter te worden en in gespannen aandacht luisterde hij.

— Ik heb reeds met het bestuur gesproken, ging Raffles voort. Ge moet uw verzoek schriftelijk indienen. Ik heb reeds een copie voor u opgemaakt, die ge nog slechts behoeft te ondertekenen, dan kan ik deze hedenavond nog in de club afgeven.

De markies was bij deze woorden weer naar zijn schrijftafel gegaan en had een portefeuille te voorschijn gehaald, waaruit hij een papier haalde.

Dit legde hij voor Fournier neer.

Deze nam de pen en ondertekende het stuk, na het vluchtig te hebben doorgekeken.

Uit de ogen van de markies, die achter Fournier stond, schoot een zegevierende blik, toen vouwde hij het papier dicht, stak het in zijn zak en zei:

— Zo, nu kunnen we meteen naar de notaris gaan.

— Naar de notaris? vroeg Fournier op verbaasde toon.

— Zeker, naar de notaris, antwoordde Raffles, ge weet toch zeker wel, dat iedere ondertekening bij zo'n verzoek om te worden opgenomen, door de notaris moet worden bekrachtigd?

Fournier was helemaal in de war. Hij had er nog nooit van gehoord.

Hij beijverde zich echter om zijn vriend terstond te verzekeren, dat dit hem natuurlijk wel bekend was.

Toen beiden in de auto plaats namen, salueerde de chauffeur en sloeg het portier achter hen dicht.

De markies noemde het adres van een notaris en de auto reed onhoorbaar weg.

Nadat hier de nodige formaliteiten waren vervuld, gaf de markies zijn chauffeur opdracht om naar de woning te rijden van Van Brixen in Goldhawke Road.

De Fransman straalde.

Hij groeide in het bewustzijn, naast een markies door de straten van Londen te kunnen rijden.

Als hij had vermoed, dat het verzoek tot opname met een vervluchtende inkt was geschreven, die na verhitting weer verdween, zonder een spoor achter te laten, dan zou zijn humeur wel zijn veranderd.

HOOFDSTUK V

EEN PANNE IN DE MIST

Van-Brixen vond het niet zeer aangenaam zijn schoonzoon in gezelschap van de markies bij zich te zien.

Hij wist, dat heden, op de dag voor het huwelijk, Fournier zou verschijnen, om de vijftigduizend pond in ontvangst te nemen en had gehoopt, zijn medeplichtige desnoods door dreigementen, met minder te kunnen afschepen.

Nu zag hij zijn plan verijdeld en wilde daarom de betaling uitstellen.

Fournier echter zei, dat hij de markies had verzocht mede tegenwoordig te zijn, wat deze glimlachend bevestigde.

Fournier gaf een kwitantie van het ontvangen bedrag, en daar Fournier de zaak nu had afgehandeld, was het bezoek weldra afgelopen.

Toen zij weer in de auto zaten, fluisterde Raffles zijn chauffeur toe:

— Alles in orde, nu komt het er op aan.

Intussen was de lucht bewolkt geworden en de beruchte Londense mist kwam opzetten.

Naarmate de mist dikker werd, reed de auto langzamer voort.

De markies scheen deze vertraging niet te hinderen, want hij leunde achterover in de kussens en rookte een sigaret.

Fournier vroeg ten slotte:

— Zijn wij nu nog niet bij de Engelse Bank?

Toen meer dan drie kwartier waren voorbijgegaan, kon de Fransman zijn onrust niet meer bedwingen.

— Ik vrees dat uw chauffeur zich heeft vergist.

Deze stopte en markies d'Armand vroeg hem, waar zij nu eigenlijk waren.

In de verte was een gebouw zichtbaar en men besloot, daarheen te rijden, om de weg te vragen.

De chauffeur kwam weldra terug met het bericht, dat dit gebouw het krankzinnigengesticht van Hanwell was.

De chauffeur verontschuldigde zich, daar hij door de mist was misleid.

Markies d'Armand verzekerde opnieuw, hoezeer hij het voorgevallene betreunde, toen de motor een eigenaardig geluid liet horen, de auto reed nog even door en stond ten slotte stil.

De Fransman stapte het eerst uit om te zien wat er was voorgevallen.

Een panne.

De chauffeur meende dat het defect wel gauw hersteld zou zijn, maar des ondanks scheen de reparatie veel tijd in beslag te nemen. Na een kwartier stond de auto nog steeds op dezelfde plaats.

Eindelijk, na een minuut of vijf, zette de auto zich weer in beweging.

— Ik zou u vriendelijk willen verzoeken, zei Fournier, mij onmiddellijk naar City te brengen. Ik kan dan het geld vandaag nog op de bank deponeren.

Maar liefst zo gauw mogelijk. Gij weet, hoe lang men daar soms moet wachten.

— Als ik u soms kan helpen, bood de markies aan, dan zal ik het graag doen. Als gij mij het geld wilt toevertrouwen, zal ik dadelijk naar de bank

gaan. Geef mij uw geld en ik beloof u onmiddellijk naar de Engelse bank te gaan.

Fournier wist niet, wat te doen.

Aan de ene kant was hij blij, als het geld nog heden op de bank kwam, maar daartegenover stond echter enige aarzeling de markies zulk een groot bedrag zonder bewijs in handen te geven.

Deze haalde een notitieboekje uit zijn zak, gaf hem een vuipen en zei:

— Dus, Monsieur Fournier, gij kunt mij hier dadelijk een kwitantie ter hand stellen voor vijftigduizend pond.

— Maar markies, dat is immers overbodig, zei Fournier.

— Neen, neen, zei Raffles afwerend, orde moet er zijn.

Binnen enkele ogenblikken had zijn vriend de vijftigduizend pond in zijn zak.

Op dat ogenblik stopte de chauffeur.

De markies verzocht zijn gast uit te stappen en verzekerde nogmaals dat hij dadelijk naar de bank zou gaan.

Toen de Fransman op het punt stond zijn huis binnen te gaan, zei markies d'Armand op halfluide toon tot zijn chauffeur:

— Zijn woord moet men als gentleman houden, Charles. Luid liet hij er op volgen:

— Onmiddellijk naar de bank van Engeland.

HOOFDSTUK VI

OP WEG NAAR AUSTRALIE

Voor de hoofdingang van de Engelse Bank hield een fraaie donkerblauwe auto stil.

De portier snelde toe en hielp de vreemdeling uitstappen, die door de grote zekerheid, waarmee hij het grote gebouw binnentrad zonder een enkele vraag te stellen, bewees, dat hij gewend was dergelijke grote inrichtingen te bezoeken.

Snel liep hij de vestibule door, legde zijn jas af en bleef enige tijd in een der kleine kamertjes, die door geslepen glazen wanden van de aangrenzende hokjes waren afgescheiden en begon daar te schrijven.

Zijn jas over de schouders werpend, ging hij daarna de zaal door, begaf zich naar de hoofdkas en scheen daar een ogenblik te welfelen.

Eindelijk naderde hij een der ambten.

De vreemdeling scheen het Engels niet volkomen machtig te zijn; want hij sprak het enigszins gebroken en met een eigenaardig accent.

Terwijl het uiterlijk van de vreemdeling reeds een man uit de hoogste kringen verried, werd deze indruk nog versterkt door het rode lintje van het Legioen van Eer, dat hij in het knoopsgat droeg en waarop de blik van de beambte gevestigd bleef.

De vreemdeling nam een langwerpige stuk papier uit zijn portefeuille en legde het de beambte voor.

Nadat deze kennis genomen had van het ingevulde bedrag, verzocht hij de vreemdeling, hem te volgen naar een ander loket en daar even te wachten.

De vreemdeling nam plaats in een der daar staande stoelen en haalde uit

de borstzak van zijn jas het laatst uitgekomen avondblad, om zich daarin te verdiepen.

Aan de kas ging het niet zo kalm toe. Beambten snelden heen en weer, spraken zacht fluisterend met elkaar en keken telkens in gespannen aandacht naar de vreemdeling.

Het papier, dat de vreemdeling de beambte had gegeven, was een cheque van Monsieur Fournier op naam van Markies d'Armand voor een bedrag van veertigduizend pond sterling.

De cheque was door Monsieur Fournier zelf ondertekend en de echtheid der handtekening door de bekende notaris Mr Longwood gelegaliseerd.

Handtekening en ambtszegel van de notaris waren echt.

Het kwam de kassier alleen vreemd voor, dat Fournier over zo'n belangrijke som beschikte, daar zijn ganse vermogen slechts zestigduizend pond sterling bedroeg.

Hij besloot daarom Monsieur Fournier op te bellen en te vragen of de cheque uitbetaald kon worden. Hij begaf zich daartoe in een geluiddempende cel, zodat de aanbieder van de cheque niets van het gesprek kon horen.

Het bleek de kassier echter weldra, dat Monsieur Fournier niet thuis was: zijn kamerdienaar bediende de telefoon en deelde dit de kassier mede.

De vreemdeling zat intussen nog altijd de krant te lezen en alles, wat er om hem heen gebeurde, scheen hem absoluut niet te interesseren, want de kassier moest zijn naam zelfs twee keer noemen, voor hij opkeek en zich toen met een beleefd glimlachje verontschuldigde.

De markies werd nu verzocht zich te legitimeren.

Deze nam nu een reispas uit zijn portefeuille en een introductiebrief van de president der Franse Republiek, die hem legitimeerde als de afgezant van een belangrijke politieke zending.

De heren aan het loket wierpen enkel een vluchtige blik op het document. Thans waren zij overtuigd.

Zonder verdere omwegen werden hem nu de veertigduizend pond uitbetaald en met een hoffelijke buiging verliet de vreemdeling de bank van Engeland.

De portier opende het portier van de automobiel vlug en maakte een diepe buiging.

De vreemdeling had hem een vijf shillingstuk in de hand gedrukt.

Op de volgende hoek van de straat stopte de chauffeur plotseling. De vreemdeling stapte uit, boog zich over naar zijn chauffeur en vroeg op half-luide toon:

— Charles, heb je Fred Herbes al een boodschap gestuurd?

— Dat kon ik niet, Edward, luidde het antwoord. We wisten immers niet of ons plan zou gelukken.

— Goed, dan zal ik hem dadelijk opbellen, zei de vreemdeling, alias Raffles. Wacht een ogenblik, ik ben dadelijk terug.

Hij ging naar een restaurant in de buurt en kwam na korte tijd terug, stapte weer in en Brand reed nu snel naar de Goldhawke Road.

Toen zij daar aankwamen was de avond reeds gevallen. De mist was even plotseling als deze gekomen was, opgetrokken en ook de regen had opgehouden te vallen. De lucht was echter nog steeds betrokken en dikke wolken joegen langs het uitspannel.

Nu en dan verscheen een bleek maantje, maar haar zwakke stralen waren nauwelijks in staat de auto in deze boomrijke buurt voor één enkel ogenblik te verlichten.

Nodig echter scheen dit ook niet te zijn. Het bleek, dat de chauffeur de weg heel goed kende, want, zonder vaart te matigen, reed de auto door de straten en verdween eindelijk in een bosje

van het park, dat achter het huis van Van Brixen was gelegen.

Zowel de chauffeur als de inzittenden stapten uit en niettegenstaande alles in dichte duisternis gehuld en het park geheel verlaten was, verborgen zij zich in de schaduw van de dikke boomstammen.

Het scheen, alsof zij op iets wachtten, dat uit de richting van Hydepark moest komen, want in gespannen aandacht keken zij die kant uit.

Nu drong een flauwe schijn door de duisternis, en werd met elk ogenblik groter en toenemend in helderheid.

— Daar zal hij zijn, fluisterde een der beide schuilvinken.

Steeds nader kwam het licht en al spoedig kon men de lantaarns van een auto onderscheiden, die in grote snelheid naderde.

— Geef nu het teken, Edward, zei dezelfde stem.

Een zacht gefluit weerklonk door de nacht.

Dit scheen het afgesproken teken te zijn, want de snelheid, waarmede de lichten waren genaderd, nam allengs af en aan het eind van de laan hield de auto stil. Men zag in het donker, dat de lampen een bocht beschreven en dat de auto verdween naar de kant van de stad.

Korte tijd bleef alles stil, toen klonk weer dat eigenaardige gefluit door de stille nacht.

De twee luistervinken beantwoordden het signaal.

Toen klonken naderende voetstapen.

— Eindelijk, Mr Herbes, werd er halffluid geroepen. Wij wachten al sinds geruime tijd op u.

De aangekomene Mr Herbes reikte het tweetal de hand en zei:

— Excuseer mij, markies, en gij ook, waarde vriend, dat ik u liet wachten, maar ik kon niet eerder komen. Toen ik uw telefonische boodschap kreeg, wist ik van vreugde nauwelijks wat ik deed, want ik vreesde nog steeds dat uw voorbereidingen, waarvan Mr. Brand mij verteld heeft, in het laatste ogenblik nog waren afgesprongen.

— Neen, Mr Herbes, klonk de wel-luidende stem van markies d'Armand in de duisternis, alles is goed gegaan en ik hoop, dat ge reeds over een half uur uw wensen ziet vervuld.

De jongeman stamelde enige dankbetuigingen, doch de markies weerde deze af en zei:

— Als alles goed geslaagd is, is het tijd om te bedanken, nu is iedere minuut kostbaar. Dus vlug aan het werk.

Bijna onhoorbaar liep het drietal over de weg naar het huis van Van Brixen toe.

Onderweg vroeg de markies de jongeman nog:

— Gij zijt er dus zeker van, dat Van Brixen niet thuis is?

Herbes antwoordde:

— Annette stuurde mij vanochtend nog een briefje, waarin stond, dat haar vader op reis was gegaan. Hij had echter ongaarne deze reis ondernomen aan de vooravond van de bruiloft.

Bij het afscheid had hij Annette nog verzekerd, dat hij beslist met de trein omstreeks middernacht zou terugkomen.

— Dan hebben wij des te meer reden om ons te haasten, zei de markies en legde zijn hand op de klink van de tuinpoort.

Deze gaf mee en enkele ogenblikken later waren de drie mannen verdwenen in het dichte gebladerte van de tuin.

Op dat ogenblik kwam de maan van achter de wolken te voorschijn en verlichtte flauw de paden van de tuin, waarlangs de drie mannen zich voortspoedden.

Plotseling klonk het klaaglijk geroep van een nachtuil.

Hoe zacht die kreet ook werd geslaakt scheen men toch in de kamer, waar het licht brandde, het geluid te hebben vernomen, want het gordijn werd ter zijde geschoven, de openslaande ramen voorzichtig geopend en in de verlichte opening verscheen een vrouwelijke gedaante.

Wederom klonk diezelfde roep.

De vrouw daarbinnen maakte echter een afwerende beweging en hield een klein voorwerp in de hoogte, boog zich

voorover en liet het op de grond vallen.

Uit de schaduw der bomen kwam een zwarte gestalte te voorschijn, die het voorwerp snel oprapte en ijlings weer in de schaduw der bomen verdween.

Herbes had met de linkerhand zijn wijde jas geopend en hield een tip voor het voorhoofd.

Herbes ontcijferde bij het licht van een zaklantaarn een briefje, dat Annette aan een steen had gebonden en naar beneden geworpen.

Zij deelde daarin mede, dat er geen mogelijkheid op een vlucht bestond, want Van Brixen's oude huishoudster had de deur gesloten.

Herbes was buiten zich zelf, maar de markies zei op fluisterende toon:

— Dat hindert niets.

Hij had snel een voorwerp uit zijn zak gehaald en trachtte nu het einde van een touw met een ijzeren haak naar het in de tweede verdieping gelegen venster omhoog te gooien.

De worp mislukte echter en met groot lawaai viel de haak op de stenen neer.

Allen schrokken en luisterden in gespannen aandacht of niemand het had gehoord.

Gelukkig echter bleef alles stil.

— Zo gaat het niet, fluisterde de markies en wierp snel zijn jas uit en liep onhoorbaar naar de draad van een bliksemafleider, die van het dak naar beneden in de aarde liep.

De anderen konden een kreet van schrik niet weerhouden. Wat de markies wilde doen was in hun ogen louter waanzin. Doch reeds had hij het staaldraad gegrepen en begon zich langzaam omhoog te trekken.

Het lichaam vast tegen de muur gedrukt, klom hij als een kat naar boven.

Aldus bereikte de markies in korte tijd het venster. Een ogenblik zag men in het vensterkozijn zijn figuur afsteken, toen verdween hij onhoorbaar in de kamer.

Hier maakte hij een koord los, dat hij om zijn lichaam had gewikkeld, wierp het eind naar beneden en beduidde dat de touwladder, die nog op de

grond lag, daaraan moest worden vastgemaakt.

Hij bevestigde deze nu aan het venster en aldus was in korte tijd een tamelijk handige weg tot stand gebracht.

Toen de nachtelijke bezoeker de kamer binnenkwam, kon Annette nauwelijks een huivering onderdrukken.

Die man bracht haar de vrijheid en het verwachte geluk en toch rilde zij voor de uitdrukking van dappere beslistheid, die uit zijn gelaatstrekken nu sprak.

De markies ontging de angst van het meisje niet.

Als een man van de wereld wist hij echter met enige vriendelijke woorden de opgewonden jongedame te kalmeren. Hij verzocht haar, zich vlug voor het vertrek gereed te maken en alle kleinigheden, waaraan zij gehecht was, in een handtasje mee te nemen.

— Terwijl gij daarmede bezig zijt, heb ik nog een kleine taak te vervullen, zei hij. Wilt gij mij even zeggen, hoe ik het vlugst naar de kamer van uw vader kom?

Het jonge meisje schrok. Haar gelaat werd zo bleek als een doek.

De markies zag dat en trachtte haar gerust te stellen zeggend:

— Ik geef u mijn erewoord, dat uw vader in generlei gevaar komt. Ik moet echter een ogenblik in zijn kamer zijn.

Slechts aarzelend gaf Annette hem de nodige aanwijzingen en terstond was de markies verdwenen, om reeds na enkele minuten terug te komen.

Intussen waren alle voorbereidingen tot de vlucht gemaakt.

De markies bevestigde de kleine handtas aan het touw en liet deze naar beneden glijden. Toen maakte hij een buiging voor de jongedame en zei:

— Gij veroorlooft mij?

Voor Annette wist wat er gebeurde, had hij haar als een kind in zijn armen genomen en begon nu met zijn lichte last de terugtocht langs de touwladder.

Om het slingeren te voorkomen hielden de twee mannen, die beneden stonden, het vrije einde vast en aldra had

de markies met Annette de grond bereikt.

Toen hij haar neerzette, omhelsde Herbes zijn meisje en fluisterde zacht:

— Eindelijk, liefste.

De markies liet het minnende paar echter geen tijd om tedere woordjes te wisselen, maar dreef hen aan tot spoed.

Voorzichtig door de duisternis lopend hadden zij alda de tuinpoort bereikt en enige minuten later zaten allen in de in de bosjes verscholen staande auto, die direct wegreed naar het station.

Daar nam de markies kaartjes naar Southampton. Van daaruit zou het paar naar Australië vertrekken.

Het was nog slechts enkele minuten voor het vertrek van de trein.

Annette en Herbes waren in een ledige coupé gestapt en stonden voor het open portier om afscheid te nemen van hun vrienden.

— En nu, zei de markies, terwijl hij een pakje uit zijn zak te voorschijn haalde, heb ik nog iets te zeggen. Zoals ge weet, had uw vader twintigduizend pond voor u als bruidschat bestemd. Daar Fournier u niet tot vrouw krijgt, zie ik niet in, waarom hij dat geld zou krijgen en ik kaapte het om het u hier te overhandigen.

Zij waren zeer verwonderd, vooral, toen de markies een etui uit zijn zak haalde en het Annette overhandigde.

— Ik vond ook nog dit collier in de kamer van uw vader. Het was natuurlijk bestemd als bruidsgeschenk. Hier hebt ge het.

Juist kwam de conducteur om de coupédeuren te sluiten.

Annette en Herbes hadden geen gelegenheid iets te zeggen. Daar stonden zij met een fortuin in hun handen, zonder, dat zij in staat waren, de markies te bedanken.

De trein zette zich in beweging. Nog éénmaal staken de twee jongelieden hun handen uit, nog eenmaal werden zij door Raffles gedrukt, toen reed de trein het station uit, hun geluk tegemoet.

HOOFDSTUK VII

DE BRAND

Triest brak de dag aan.

Fournier woelde rusteloos heen en weer in zijn bedstede. Hij was na een rumoerige nacht eerst enkele uren geleden thuis gekomen, doch had de gewenste rust niet kunnen vinden.

Hij was als geradbraakt. Alles deed hem pijn. Zijn hoofd, zijn ogen, zijn rug en tussen dat alles door was het hem telkens, alsof hij de zachte, blanke armen van zijn vriendin om zijn hals voelde.

Hij begreep, dat het nutteloos zou zijn, om te trachten weer in slaap te komen. Hij ging overeind zitten, trok de dekens over zijn schouders, sloeg zijn armen om zijn opgetrokken knieën en verviel in een droefgeestig gepeins.

Dit was dus de ochtend van zijn bruiloftsdag.

Waarom zou hij eigenlijk trouwen?

Hij was in het bezit van twintigduizend pond bruidschat en had nu ook de dertigduizend pond gekregen, die hem nog toekwamen van vroegere zaken, die hij met Van Brixen had gedreven.

Annette was weliswaar een alleraardigst meisje, maar wat moest hij met een vrouw aanvangen?

Zijn donkerlokkige vriendin was toch even lief als zijn blonde bruid. Enfin, hij zou het dan wel zien te schipperen.

De gedachtengang van de schurk werd plotseling afgeleid, want naast hem ging de telefoon over.

— Wat is dat nu? dacht Fournier, nu al een telefoontje?

Hij ging weer liggen en draaide zich om, ten einde te trachten nog wat te slapen, de vriend verwensend, die hem misschien beet wilde nemen.

Weer ging de telefoon.

Nu was Fournier wel gedwongen op te staan. Met dat gebel was niet aan slaap te denken.

Slaapdronken nam hij de hoorn van de haak.

— Hallo, meldde hij zich, met Fournier.

— Hallo, klonk het terug.

— Met wie spreek ik? vroeg Fournier.

— Met markies d'Armand.

— Wel, markies, wat verschaft mij de eer? vroeg hij.

— Ik wil u feliciteren, als gij ten minste nog altijd van plan zijt vandaag te trouwen, klonk het van het andere eind van de draad.

Fournier dacht, dat de markies een grapje maakte.

— Ik wilde alleen maar weten, vervolgde de markies op ernstige toon, of gij Annette Van Brixen zo lief hebt, dat gij haar ook zonder bruidschat wilt nemen. Ik ben namelijk in het bezit van de huwelijksgift en heb bovendien op uw naam nog veertigduizend pond gehaald. Ik had u gisteravond beloofd direct naar de bank te rijden en kreeg daar op uw handtekening terstond het verlangde.

Nog altijd dacht Fournier aan een grap en wederom grinnikte hij.

— Gij hebt volstrekt geen reden tot vrolijkheid, ging de markies voort. Misschien zult gij mij eerder geloven, als ik u verzeker, dat de vermeende markies d'Armand niemand anders is dan John Raffles.

Fournier werd lijkkleek.

De microfoon gleed uit zijn hand en bevend greep hij naar de leuning van een stoel.

Maar dat was toch waanzin. De markies wilde natuurlijk slechts een grap maken.

Op deze manier trachtte Fournier zich gerust te stellen, maar de angst snoerde hem de keel dicht.

Hij moest zich echter zo spoedig mogelijk zekerheid verschaffen.

Hij nam de micorfoon weer op en riep:
— Hallo.

Hij kreeg echter geen antwoord meer. De markies had de hoorn opgehangen.

Wat nu te doen?

Naar de bank telefoneren? Dat ging niet, want die was nog gesloten. Het was pas acht uur.

Naar de politie? Dat wilde hij niet, daar hij nog steeds de hoop koesterde, dat alles maar een flauwe grap was. En bovendien, hij had daar liever niet mee te maken.

Maar wat dan? Wat dan?

Hij moest er toch met iemand over spreken en hij dacht aan Van Brixen.

In allerijl kleeedde hij zich aan en reed per taxi naar zijn aanstaande schoonvader.

Een dienstmeisje opende de deur en hij ging terstond naar de slaapkamer van de heer des huizes.

Deze was eerst laat in de nacht van zijn reis teruggekeerd en sliep nog vast, toen hij plotseling onzacht uit zijn slaap werd geschud.

Toen hij de ogen opsloeg zag hij Fournier voor zich staan, die in hoogst opgewonden toestand verkeerde.

Deze begon het verhaal te doen van wat hem was overkomen, toen plotseling het dienstmeisje op de slaapkamerdeur klopte en vol schrik door de gesloten deur heen vertelde, dat een touwladder uit een venster hing.

Van Brixen kleeedde zich in allerijl aan en ging naar de kamer van zijn dochter.

Deze was leeg...

Midden op de tafel lag een brief van de volgende inhoud:

Mr Van Brixen,

Nauwkeurig onderzoek heeft aan het licht gebracht, dat gij uw geld op schandelijke wijze hebt verdiend.

Uw vriend Fournier is geen haar beter; ik heb derhalve besloten om het geld, dat gij hebt verworven, aan de lijdende mensheid te schenken.

Ik heb Annette geholpen om te vluchten met Herbes. De huwelijks-gift van twintigduizend pond heb ik het jonge paar meegegeven.

De andere dertigduizend pond, die ik Fournier heb afgenomen en ook de veertigduizend pond die ik mij liet uitbetalen, zal ik aan de Londense armen schenken.

Wat u betreft, gij zult uw straf niet ontgaan.

JOHN RAFFLES,

alias Markies d'Armand

P.S. Daar juist vond ik een hals-snoer in uw schrijftafel. Uit de bijgaande brief las ik, dat gij dit hadt bestemd voor uw minnares Tatjana Miroff. Dat gebeurt natuurlijk niet. Ik zal het snoer aan uw dochter geven als geschenk van haar vader.

Gij hoort nog wel van mij. J.R.

Van Brixen had de brief op halfluide toon gelezen en Fournier volgde ieder woord met gespannen aandacht.

Zijn gelaat was vaalbleek geworden. Nu was iedere hoop vervlogen.

Annette weg en met de bruidschat.

Bovendien zeventigduizend pond sterling verdwenen.

Terwijl hij dit alles overdacht, zat hij als een gebroken man op een stoel, maar plotseling sprong hij op.

Hij wendde zich tot Van Brixen en trachtte diens haat jegens Raffles op te wekken.

Van Brixen bleef echter rustig, omdat hij er goed afgekomen was.

De wens van Tatjana, dat zijn dochter het huis zou verlaten, was vervuld.

Fournier echter was razend, het einde was, dat hij en zijn vriend hoog lopende ruzie kregen.

Hij reed onmiddellijk naar Scotland Yard om de politie mede te delen wat er gebeurd was, en waar hoofdinspecteur Baxter hem te woord stond. Toen deze hoorde, dat Raffles weer aan de gang

was geveest, werd hij even woedend als Fournier.

In zijn ijver ging Baxter zelfs zo ver dat hij Fournier voorstelde onmiddellijk samen op onderzoek uit te gaan.

Toen zij door de straten liepen merkten zij plotseling een rode gloed boven de naaste huizen:

Een ogenblik later klonk aan alle kanten het geroep: Brand. Brand.

Een grote huurkazerne stond in brand.

De vlammen kronkelden omhoog naar de hemel. De brandweer was reeds aanwezig en richtte zware waterstralen in de vuurzee.

De brandweerlieden spanden hun uiterste krachten in, doch het scheen hun niet te gelukken, het vuur meester te worden.

Baxter en Fournier waren juist de plek van het onheil genaderd.

Baxter duwde de Fransman opzij en drong zich met geweld door de menigte.

Plotseling hoorde hij de naam Raffles uitroepen.

Fournier had tussen de menigte markies d'Armand ontdekt, en wilde toesnellen, maar was over een brandslang gestruikeld en languit op de grond gevallen.

Voor hij was opgestaan en Baxter had verteld, wie hij gezien had, was reeds zoveel tijd verlopen, dat de markies makkelijk had kunnen vluchten.

Intussen was de brand zo toegenomen, dat er van doorkomen geen sprake was.

Het gehele huis stond nu in lichterslaai en de vlammen sloegen uit naar alle kanten.

De brandweer kon het nog steeds niet gelukken het vuur meester te worden.

Uit de vlammen kwam nu een brandweerman te voorschijn met een bewusteloze jonge vrouw op de arm.

Direct schoten mensen toe om haar levensgeesten weer op te wekken.

Nauwelijks was de bewusteloze vrouw

bijgebracht, of zij riep vol ontzetting:

— Mijn kind? Waar is mijn kind? Redt, o, redt mijn kind.

Vrouwen jammerden met de moeder mee, maar hulp was hier onmogelijk.

Ineens drong een man zich naar het brandende huis toe. Hij duwde de mensen opzij en voor iemand nog goed wist wat er gebeurde, had hij reeds de brandladder beklommen.

Vlug klom de man omhoog.

Aldra had de man het venster bereikt, waaruit de brandweerman zo juist de bewusteloze vrouw had gedragen.

Eén ogenblik wendde de vreemdeling zich om en riep:

— Spuit mij nat.

Even daarna was hij verdwenen.

Plotseling klonk een jubelkreet.

Op de hoogste sport van de brandladder stond de redder en hield een kind in zijn armen.

De vlammen sloegen om hem heen, terwijl de moedige redder, de ladder begon af te dalen.

Toen het grootste gevaar was geweken, stortte het dak ineen.

Baxter en Fournier hadden de redding met open mond gade geslagen.

Eensklaps werd het gelaat van de man helder verlicht en uit beider mond klonk het tegelijkertijd:

— Raffles.

Baxter gaf aan de omstaande politieagenten bevel, de man direct in hechtenis te nemen.

Allen verdrongen zich om de held. Deze voelde plotseling, dat hem een hand op de schouder werd gelegd en hij zag Baxter, die met twee agenten hem genaderd was.

Een brandende balk stortte plotseling omlaag.

Baxter, Fournier en de agenten waren bijtijds opzij gesprongen.

Toen de eerste schrik voorbij was, keken ze om naar Raffles.

Deze echter was verdwenen.

HOOFDSTUK VIII

EEN ONVERWACHTE TERUGKEER

Van Brixen had zijn geld naar verschillende banken gebracht; het personeel was ontslagen en op zijn verzoek werd zijn huis dag en nacht door de politie bewaakt, terwijl hij met Tatjana Miroff op reis ging.

Men had terstond een politiewacht op post gesteld.

Op die manier kon Van Brixen met een gerust hart zijn voorgenomen reis ondernemen.

Baxter had met de bewaking niet veel last gehad. Er gingen dagen om, dat Baxter niet eens aan het huis in Goldhawk Road dacht.

Meestal liet hij de regeling daarvan over aan zijn secretaris Sullivan.

Het was heel toevallig geweest, dat hij er naar geïnformeerd had wie vandaag de wacht had.

Op dat ogenblik werd een telegram voor Baxter bezorgd, afkomstig van Van Brixen, waarin deze meldde dat hij door ziekte genoodzaakt was zijn reis te onderbreken.

Baxter wilde juist bevel geven, dat de wacht ingetrokken kon worden, toen de telefoon ging.

Dickson, de agent, die de wacht voor het huis had gehad, kwam wat nader voor het huis, toen plotseling een auto voor Van Brixen's woning stopte.

Dickson, die de wacht had, kwam wat nader en zag dat de chauffeur, een neger, de inzittende hielp bij het uitstappen.

Het duurde lang, voordat er iemand te voorschijn kwam.

In dekens gehuld, verscheen een man, wiens hoofd geheel in doeken was gewikkeld.

Dickson had zich voor de tuinpoort

opgesteld. Hij kende zijn orders en was van plan, ieder de toegang te weigeren.

De in dekens gehulde reiziger zag dat, glimlachte flauw en begaf zich langzaam naar de agent en zei met zwakke stem:

— Er is dus niets bijzonders voorgevallen. Ik hoorde het van hoofdinspecteur Baxter. Zoals ge ziet, ben ik ziek en daarom vroeger terug gekomen, dan ik van plan was. Vraag en zeg aan de hoofdinspecteur dat hij mij eens spoedig komt opzoeken. Ik heb hem belangrijke dingen mee te delen.

Dickson groette glimlachend, maar hij durfde de man toch niet zonder meer in huis toe te laten.

— Neem me niet kwalijk, mijnheer, zei hij, mijn orders zijn, dat ik niemand mag toelaten. Dus ook u niet.

— Maar wat is dat nu? Je ziet toch wel wie je voor je hebt?

— Jawel, meneer, luidde het antwoord, maar ik wil toch liever eerst even opbellen. Ik heb er natuurlijk niets op tegen, dat u zolang in huis gaat. Ga maar naar binnen, dan bel ik in die tijd de hoofdinspecteur op.

De zieke dankte vriendelijk en liep nu voetje voor voetje naar het huis, door de neger ondersteund.

Dickson, die van Baxter hoorde dat alles in orde was, begaf zich nu op weg naar Scotland Yard om rapport uit te brengen.

Baxter besloot dadelijk de zieke te gaan bezoeken.

Toen hij aan de woning had aangebeld en de deur werd geopend, deinsde hij verschrikt achteruit, want hij kreeg het zwarte gelaat van een negerin te zien. De vrouw van de chauffeur.

Baxter vroeg naar de heer des huis-
zes.

De negerin grijsde en zei:

— Hoe jij heten?

Baxter noemde zijn naam.

— Ik zal Massa vragen of Massa thuis
is voor jou.

De deur ging Baxter voor de neus
dicht.

Na een tijd ging de deur weer open
en de negerin beduidde de bezoeker bin-
nen te komen.

Van Brixen zat in zijn studeerkamer.

Hij zat in een leunstoel, met de rug
naar het venster. Zijn gehele lichaam
was in dekens gewikkeld. Het hoofd van
de zieke rustte op een kussen.

Baxter nam plaats en vroeg:

— Hoe gaat het u?

— Slecht, antwoordde de zieke.

— Wat scheelt u, Mr Van Brixen?
vroeg Baxter.

— Moeraskoorts, klonk het ten ant-
woord. Ge ziet zelf hoe ziek ik ben,
hoofdinspecteur. Daarom ben ik zo vrij
geweest u hier te vragen.

Ik zou graag uw raad willen inwin-
nen... Ik kan alleen in een zachter kli-
maat beterschap verwachten. Als ik in
het vochtige klimaat van Londen blijf,
ben ik in drie maanden dood.

Ik ben alleen terug gekomen om orde
op mijn zaken te stellen.

Ik wil alles, wat zich in dit huis be-
vindt verkopen.

— Wat? riep Baxter, wilt ge al d'e
antikwiteiten verkopen?

— Ik kan die dingen toch niet be-
houden, daarom maak ik ze maar te
gelde.

— Dan heb ik een vriendelijk ver-
zoek, zei Baxter.

Gij weet dat ik zelf antikwiteitenver-
zamelaar ben. Wees daarom zo goed,
mij de dag van de verkoop mee te de-
len.

— Met genoeg, zei de zieke.

— Ge wildet mijn raad inwinnen,
nietwaar? zei Baxter. Waarvoor?

— Ik weet niet, wat ik met het huis
moet doen. Ik zou het graag willen ver-
kopen, omdat ik hier zo spoedig moge-
lijk vandaan wil.

— Als ik u werkelijk een goede raad
mag geven, moet ik zeggen dat uw
huis oud en bouwvallig is. Wie zal het
in deze toestand willen kopen?

Onlangs sprak ik een architect en
deze deelde mij mede, dat de muren
geheel en al verweerd waren. Het huis
is daardoor ongezond geworden om in
te wonen. Het is vreselijk jammer, want
het staat hier juist zo mooi en aardig.
Menigeen zou voor het stuk grond ze-
ker graag een aardig sommetje over
hebben, daarom zou ik het huis laten af-
breken.

Ik vraag mij af of de grond alleen
niet meer waard zou zijn.

— Dat heb ik mij ook reeds afge-
vraagd, zei de zieke.

— Ik zou u raden om het huis voor
afbraak te laten verkopen, zei Baxter.

De zieke scheen zichtbaar verheugd
en zei met een zucht van verlichting:

— Gij hebt gelijk. Mag ik u nog iets
verzoeken?

Baxter verklaarde, dat Van Brixen
geheel over hem kon beschikken. Deze
verzocht hem nu, zodra mogelijk de no-
dige advertenties voor de dagbladen op
te geven.

Van Brixen wilde de hoofdinspecteur
het geld voor de advertenties vooruit
geven.

— Ik kan het u toch wel voorschiet-
ten, zei Van Brixen. Wij kunnen dan la-
ter wel afrekenen.

Toen nam Baxter afscheid van Van
Brixen, die hem vriendelijk de hand reik-
te.

HOOFDSTUK IX

EEN KRANKZINNIGE

Fournier scheen vele jaren ouder te zijn geworden. Sinds het verlies, dat hij door de geniale streek van Lord Lister had geleden, scheen hij in iedere voorbijganger de meester-dief te herkennen.

Hij ging naar Scotland Yard om te informeren of men Raffles nog niet had ontdekt.

Baxter had een hevige afkeer tegen Fournier opgevat.

Het toeval wilde, dat Fournier Baxter op straat tegenkwam. Hij zag hem te laat om hem te ontlopen.

Het was nu echter te laat en nauwelijks had Fournier Baxter gezien of hij vroeg deze, of hij er nog niet in geslaagd was Raffles te arresteren.

Baxter stond juist op het punt hem af te snauwen, toen hij een ander middel bedacht. Om van de man af te komen, deelde hij hem mede dat Van Brixen terug was gekeerd van zijn reis.

Fournier had zo weinig op deze mededeling gerekend, dat hij midden op de straat bleef staan, waardoor Baxter gelegenheid had zich uit de voeten te maken.

Van Brixen was dus terug.

Wat zou Van Brixen er toe gebracht hebben, zo plotseling terug te keren?

Zou hij misschien een spoor van Raffles hebben ontdekt en daarom zo spoedig zijn teruggekomen?

Met een taxi begaf Fournier zich naar het huis van Van Brixen. Toen hem de deur open gedaan werd, klonk de stereotiepe vraag:

— Hoe zij heten?

Hij noemde zijn naam.

Als hij gedacht had, thans te worden binnengelaten, had hij zich vergist,

want de deur werd voor zijn neus dichtgegooid.

Zijn geduld werd op een harde proef gesteld, want vele minuten verliepen en de negerin kwam niet terug.

Hij ging zo geweldig aan de schel trekken, dat heel het huis er van weergalmde.

Toen ook dat niet hielp, begon hij de deur met handen en voeten te bewerken.

Dat lawaai scheen dan toch te helpen, want de deur werd opnieuw geopend.

De negerin verscheen en zei:

— Meester erg ziek; maak niet zo lawaai.

Maar Fournier stoorde zich daar niet aan. Hij snelde de trap op en de studeerkamer binnen.

Toen hij binnenkwam, zat Van Brixen in de leuningstoel.

— Heb je een spoor van Raffles gevonden? vroeg Fournier.

De zieke richtte zich plotseling op en vroeg:

— Vraagt ge mij of ik iets van Raffles heb gehoord?

Met grote ogen keek Fournier Van Brixen, de vermeende zieke, aan. De haren rezen hem te berge.

— Raffles. Dat is Raffles zelf, riep hij.

Van Brixen haalde een touw uit zijn zak en bond Fournier aan handen en voeten.

Zij droegen hem naar een zijkamer en legden hem daar op een divan neer.

— Ziezo, Charles, zei Van Brixen alias Raffles, die naar de telefoon ging en zich met Scotland Yard liet verbinden.

— Hier Baxter, klonk het.

— Hier Van Brixen. Het spijt me, dat ik u lastig moet vallen. Kom zo gauw mogelijk hierheen.

Tot Brand zei hij:

— Over een kwartier kan hij hier zijn en dan kan het spelletje beginnen.

Raffles ging in de bekende vermomming in de leunstoel zitten.

Nauwelijks een kwartier later, verscheen Baxter en ging aanstonds naar boven.

— Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd? vroeg Baxter.

— Een paar uur geleden kwam Fournier mij bezoeken. Ik vertelde hem dat ik had besloten, alles te verkopen.

— Hij is Raffles, riep Fournier ineens.

— Waar is hij? vroeg Baxter.

— Wij hebben hem gebonden. De aanval van waanzin schijnt nu voorbij te zijn.

Plotseling klonk het weer uit de aangrenzende kamer:

— Daar is Raffles.

— Laat ons eens naar hem gaan kijken.

Met z'n drieën gingen zij naar de andere kamer.

De gebonden man begon opnieuw:

— Daar is Raffles. Arresteer hem.

Baxter schudde het hoofd en zei tegen Van Brixen:

— Gaat u liever weg. Uw tegenwoordigheid schijnt hem verbazend op te winden.

De Fransman begon steeds harder te schreeuwen.

— Ja, waarde vriend dat is Raffles. We nemen een taxi naar Scotland Yard.

Het geval is inderdaad veel erger dan ik dacht, vervolgde Baxter tot Van Brixen. Hij moet dadelijk naar een krankzinnigengesticht worden overgebracht.

Baxter ging de straat op en floot een taxi.

Meteen nam hij afscheid van Van Brixen.

De auto was nauwelijks weg of de zogenaamde Van Brixen sprong op, en loerde door een kier van het gordijn.

— Dat zaakje is dus geschikt, zei hij.

Nauwelijks was Baxter weg, of twee landlopers belden aan en vroegen de negerin om wat te eten of wat geld.

De negerin een potige vrouw, nam een knuppel van achter de deur vandaan en deelde enige forse klappen uit.

De landlopers vielen op de grond en toen de deur dicht ging, maakten zij, dat zij weg kwamen.

HOOFDSTUK X

VOOR AFBRAAK VERKOCHT

De dag van de verkoop was aangebroken.

Reeds vroeg kwamen van alle kanten kopers opdagen. Baxter was daar ook bij.

Van Brixen voelde zich iets beter en had de ziekenstoel verlaten. Hij wilde graag een oogje houden op de verkoop.

Toen Baxter hem te kennen gaf een en ander te willen kopen, zei hij:

— Neen, hoofdinspecteur, ik mag niet toestaan, dat ge iets koopt. Ik wil u iets als blijk van waardering aanbieden.

Baxter zocht enige dingen uit en liet dezen terstond naar zijn bureau brengen.

Voor bijna alles in huis waren aldra kopers gevonden.

Eindelijk was het huis geheel kaal en nu ging men bieden op de planten van de tuin.

Toen de laatste koper het huis had verlaten, ging Van Brixen naar de negerin en zei:

— Zie zo, Charles, dat hebben we er netjes af gebracht.

Als jij nu eens naar de garage ging, om de auto te halen, dan zal ik in die tijd de kas even opmaken. Morgen kan jij je weer in de blankheid van je eigen huid vertonen.

Brand spoedde zich naar de garage en toen hij terugkwam, strompelde Van Brixen naar buiten en de auto reed weg.

Eerst werd nog even aangereden bij degene, die het huis voor afbraak had gekocht en men bracht hem de sleutel.

* * *

Van Brixen en zijn minnares Tatjana Miroff waren toen op zekere ochtend terug gekomen van hun reis.

Daar Van Brixen bij zijn afreis zijn gehele personeel had ontslagen, moest hij wel naar een hotel gaan.

De reizigers hadden in het Carlton Hotel hun lunch gebruikt, waarna Tatjana naar haar kamer ging.

Van Brixen reed in een taxi naar zijn huis in Goldhawke Road.

In gedachten verdiept, verbaasde hij er zich over, dat de auto stopte.

— Ik kan het nummer, dat u genoemd hebt, niet vinden, zei de chauffeur.

Van Brixen was met één sprong de wagen uit.

Waar was hij?

Waar was zijn huis?

Van Brixen had bij zijn vertrek de politie opdracht gegeven zijn huis te bewaken en nu vond hij niets dan een oppervlakte, waar het onkruid welig tierde.

Op twee grote borden stond de mededeling, dat dit bouwterrein te koop was.

Daar moest hij meer van weten.

Vlug sprong hij weer in de auto en liet zich naar Scotland Yard brengen.

— Aha, Mr Van Brixen, gij zijt gauw weer opgeknapt. Gij ziet er uitstekend uit, zei Baxter. Komt gij weer in Londen wonen?

Nu werd het Van Brixen toch te bont. Hij riep razend uit:

— Wat bedoelt gij toch?

— Gij waart zo vriendelijk mij enige antiquiteiten te schenken. Herinnert ge u dat niet meer?

Gij hebt ze mij drie maanden geleden gegeven, toen uw huis voor afbraak werd verkocht.

— Wat? Vanochtend heb ik voor het eerst weer voet op Engelse bodem gezet.

Baxter had twee dagen geleden een brief ontvangen en overhandigde deze nu aan de geadresseerde Van Brixen.

Toen deze het schrijven las, uitte hij een kreet van woede.

De hoofdinspecteur raapte de brief, die op de vloer was gevallen op, en las het volgende:

Mr Van Brixen,

De straf, die gij thans door mij ontvangt, is weliswaar hard, maar volkomen verdiend. Uw bezitting is met de grond gelijk gemaakt. Enige van uw antiquiteiten zijn in het bezit van hoofdinspecteur Baxter.

Ik verzoek u hem die paar voorwerpen te laten houden, omdat hij mij vele diensten bewezen heeft.

Begin een nieuw leven en denk nu en dan nog eens aan

JOHN RAFFLES.

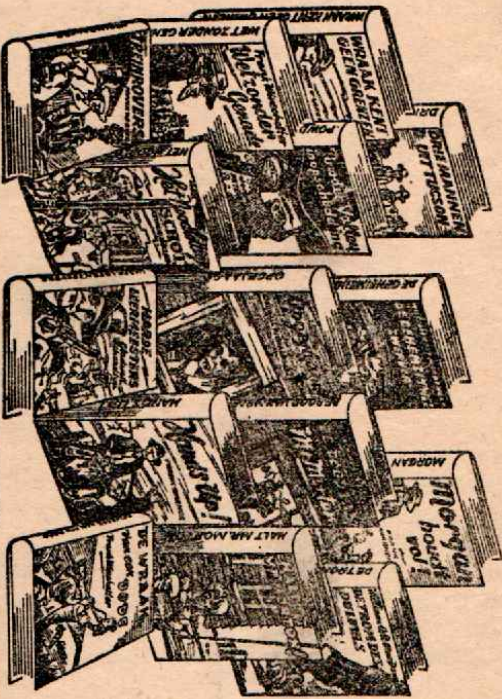
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het gestolen ontwerp

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodelstige Schot door Arthur Madras
3. Harde Leerverweeters door Gladwell Richardson
4. Hande Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wraek zonder Gonde }
7. Powder Valley in opschudding door Parr Tidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Merton } beide door William
10. Halt, Mr. Merton } Calr MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De getelmingske zwerfver door William Calr MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Calr MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden reevanstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Gino N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de
15 Wild-West boeken Serie 13 voor de
helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reambourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordelen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM, _____
ADRES, _____